

*LAMPADARUL
DE AUR*

Cele opt minuni
din Evanghelia după Ioan

Christian Chen

Introducere

Să citim din evanghelia după Ioan 1:18: „Nimeni nu a văzut vreodată pe Dumnezeu. Singurul Lui Fiul care este *în sânul* Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut”. Să reținem expresia: „*în sânul Tatălui*”.

Să citim și din Ioan 13:23: „Unul din ucenici, acela pe care îl iubea Isus, stătea la masă culcat *pe sânul* lui Isus”. Din nou întâlnim același cuvânt, „sânul”, dar de data aceasta este vorba de sânul Domnului Isus. Acestea sunt singurele locuri în care apare cuvântul „sânul” în evanghelia după Ioan: sânul Tatălui ceresc și sânul Domnului nostru Isus. Domnul nostru Isus se află la sânul Tatălui Său, iar Ioan la sânul Stăpânului său. În greacă, acestea sunt singurele cuvinte traduse prin „sânul” din întreaga carte, iar acestea ne oferă două chei pentru a deschide întreaga evanghelie după Ioan.

Încercând să rezumăm conținutul acestei evanghelii, după ce o citim până la ultimul capitol, putem spune: „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiul pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică”. Fără îndoială, evanghelia după Ioan vorbește despre Fiul lui Dumnezeu, arătându-L la sânul Tatălui Său ceresc. De exemplu, Domnul nostru a folosit pronumele „Eu” de o sută douăzeci de ori și, de asemenea, cuvântul „Tată” tot de o sută douăzeci de ori. Pe drept El poate spune: „Eu și Tatăl suntem una”. Vedem deci că Fiul lui Dumnezeu Se află la sânul Tatălui Său. Ei sunt una în dumnezeirea Lor, una în unitatea vieții și una în slavă. Însă aceasta este doar jumătate din mesajul acestei evanghelii.

Evangheliile Îl arată pe Isus, Fiul lui Dumnezeu. Cele patru evanghelii accentuează, fiecare în parte, câte un aspect legat de Fiul: Matei arată că Domnul Isus este Împăratul, Marcu ne spune că El este Robul lui Dumnezeu, Luca subliniază că El este Fiul omului, iar Ioan, că este Fiul lui Dumnezeu. Când citim evanghelia după Matei, imaginea care se conturează din ea este cea a unui leu – Domnul nostru este într-adevăr Împăratul, Leul din seminția lui Iuda, Împăratul Împăraților și Domnul Domnilor. Când studiem evanghelia după Marcu, găsim imaginea unui animal muncind pe câmp – iar Domnul nostru Isus a coborât în această lume pentru a sluji tuturor, atât lumii, cât și Casei Lui. În primele zece capitole vedem animalul lucrând pe câmp, iar în ultimele șase capitole îl vedem pus pe altar. Acesta este Domnul nostru Isus. Apoi, când ajungem la evanghelia după Luca, Îl vedem pe Isus ca Fiul al omului, iar în evanghelia după Ioan, ca Fiul lui Dumnezeu – aici avem imaginea unui vultur.

Viața vulturilor reprezintă viața transcendentală: la un moment dat vulturul este pe pământ, dar în secunda următoare el deja este sus de tot, în văzduh. De asemenea,

vulturul are ochi speciali. Când Dumnezeu a creat ochii vulturului, i-a creat capabili să privească direct spre soare în toată strălucirea lui fără a fi arși. Noi am orbi dacă am privi direct spre soare, însă nu și vulturul. Prin această imagine putem să ne închipuim în ce fel Domnul nostru Isus este la sânul Tatălui. Ochii Săi pot privi la Tatăl ceresc fără a fi orbiți. El este Fiul lui Dumnezeu și, din acest motiv, Îl cunoaște pe Tatăl Său. „La sânul Tatălui” – așa este Fiul în Tatăl și Tatăl în Fiul. Domnul nostru Isus locuiește în Tatăl, de aceea Biblia folosește cuvântul „sân” pentru a explica relația existentă în cadrul dumnezeirii.

Însă, slăvit să fie Dumnezeu, El nu este singurul Lui Fiu. Conform Bibliei, nu este bine ca omul să fie singur. Deci, pentru că nu era bine ca Domnul nostru Isus să fie singurul Fiu, Tatăl, potrivit voii Lui eterne, L-a dat pentru noi pe cruce nu doar ca să moară pentru păcatele noastre, ci și pentru că, atunci când bobul de grâu cade în pământ, aduce mult rod. Când noi Îl primim pe Isus Cristos ca Mântuitor, primim viața veșnică și devenim parte a familiei lui Dumnezeu. În Univers viața există într-Unul singur, într-un singur bob de grâu, dar, întrucât Domnul nostru a murit pentru oameni pe cruce, El va duce pe mulți fii la slavă. De aceea spune Biblia că avem viață veșnică.

În evanghelia sa, apostolul Ioan ne reprezintă și pe noi, de aceea îl găsim la sânul Stăpânului său. Conform Cuvântului, după ce suntem mântuiți, Domnul nostru Isus devine pentru noi Vița, noi fiind mlădițele – adică suntem părtași ai aceleiași vieți cu Cristos. Din acest motiv trebuie să rămânem în El. Datorită acestei rămăneri în Cristos noi suntem la sânul Său. Și nu doar noi rămânem în Cristos, ci și El rămâne în noi. Aceasta este minunata istorie prezentată în evanghelia după Ioan.

După ce parcurgem această carte, ajungem să Îl cunoaștem pe Domnul nostru nu doar în mod obiectiv, ci și într-un mod subiectiv. Descoperim că, datorită faptului că El ne-a iubit, noi ne aflăm chiar la sânul Său. Viața noastră este împreună cu Cristos, la sânul Său – aceasta este definiția vieții creștine. Nu vom putea niciodată trăi o viață creștină decât dacă o avem. Dar ce este viața creștină? Este viața cu Cristos la sânul Său – o viață interioară, o experiență lăuntrică. Rețineți că ea nu este o viață religioasă exterioară, ci lăuntrică. A sta la picioarele Stăpânului nostru asemenea Mariei - aceasta este viața creștină; o viață cu Cristos, trăită la sânul Lui, o viață cu Cristos la picioarele Lui.

Dar să lăsăm acum Cuvântul lui Dumnezeu să explice Cuvântul lui Dumnezeu. Știm că viața creștină nu este ceva abstract, dar cum o putem experimenta? Cum arată ea conform Cuvântului lui Dumnezeu? Evanghelia după Ioan ne va da un răspuns exact. Trebuie să citim în Biblie. Nu știu exact cât de bine cunoașteți evanghelia după Ioan, dar în câteva minute voi putea afla. Dacă veți reacționa la ceea ce voi spune, îmi voi da seama că vă cunoașteți Biblia. Dar dacă ochii voștri vor privi în gol, înseamnă că porțiunea aceea nu o cunoașteți.

Știți că evanghelia după Ioan are douăzeci și unu de capitole. Pe parcursul cărții, Duhul Sfânt a folosit trei cuvinte importante: primul este *viață*, al doilea este *lumină*, iar al treilea este *dragoste*. În engleză, toate încep cu litera L. După ce veți termina de citit această evanghelie, să nu uitați cele trei cuvinte. Ele sunt folosite de Duhul Sfânt pe parcursul întregii cărți, însă, dacă studiem distribuția lor statistică, vom descoperi ceva interesant: de la capitolul unu la capitolul șapte apare predominant cuvântul *viață*. Desigur, găsim și cuvintele *lumină* și *dragoste*, însă în această porțiune din carte, cuvântul *viață* iese puternic în evidență. Apoi, de la capitolul opt la capitolul doisprezece găsim că iese în evidență cuvântul *lumină*, iar în ultima secțiune, de la capitolul treisprezece până la capitolul douăzeci și unu apare mai des cuvântul *dragoste*.

Să analizăm deci cu atenție cele trei secțiuni. În capitolul unu Ioan spune că *viața* este în El – în versetul 4: „în El era *viața*”. Numai în Cristos găsim *viața*. Mai încolo, în capitolul șapte, întâlnim expresia „râuri de apă vie”. Iată, deci, că primele șapte capitole încep și se termină vorbind despre *viață*. Pe de altă parte, în primul capitol vedem că *viața* este în El, dar în capitolul patru *viața* este în noi. Dacă bem din acea Apă Vie, ea va deveni *viața* voastră veșnică, *viața* care curge în veșnicie. Observați aici un progres? La început avem ceva obiectiv – *viața* este în Cristos, dar apoi găsim *viața* în noi. Întâmplarea din capitolul patru se desfășoară lângă un izvor de apă. Vă amintiți de femeia samariteană? Isus vorbea cu această femeie lângă o fântână. Acea fântână era foarte adâncă, dar acolo, în adâncime, se găsea apă. Domnul nostru încerca să o învețe ceva pe femeia samariteană: „Mai există o fântână, chiar în tine. Dacă crezi în Domnul și bei din apa vie, ea se va preface în tine într-un izvor”. Astfel, apar aici două fântâni: una exterioară și alta lăuntrică.

Așadar, în capitolul unu *viața* este în El; în capitolul trei Isus este înălțat și răstignit pentru noi pe cruce și, urmare a acestui fapt, crezând în El primim *viața* veșnică, iar în noi va lua naștere un izvor. Însă acesta este doar temporar un izvor. Când ajungem la capitolul șapte, nu mai găsim doar un izvor, ci un râu de apă vie. Observați progresul? Descoperim că această *viață* care este în El ajunge apoi să fie în noi, iar în noi aceasta devine un râu de apă vie. Acestea sunt primele șapte capitole.

Să mergem acum mai departe, la capitolul opt. Acesta începe cu afirmația Domnului: „Eu sunt lumina lumii. Cine Mă urmează pe Mine nicidecum nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții”. Deci această secțiune începe cu cuvântul *lumină*, iar când ajungem la capitolul doisprezece, vedem că Domnul vorbește despre fiii luminii. În istoria Bisericii a fost la un moment dat un grup de oameni numiți quakeri. Ei întotdeauna vorbeau despre lumina lăuntrică. Acea *lumină* interioară este, de fapt, lumina vieții despre care vorbea Domnul. Lumina pe care o cunoaștem noi este o *lumină* mecanică, fizică – nu aceasta este lumina vieții. Noi asociem lumina cu electricitatea și căldura, însă Domnul nostru a asociat lumina cu *viața*.

Quakerii se considerau fii ai luminii. Întrucât Cristos este lumina, doar urmându-L pe El vom obține lumina vieții. Și dacă urmăm această lumină a vieții, lumina noastră va crește și vom fi transformați, iar oamenii vor vedea că suntem fii ai luminii. Doar când devenim fii ai luminii putem avea un impact mare asupra oamenilor. Probabil astăzi majoritatea oamenilor nici nu vă cunosc, dar, slăvit să fie Dumnezeu, Cristos este lumina lumii. Să-L urmăm pe El, iar consecința va fi că vom deveni fii ai luminii. Aceasta este a doua secțiune a evangheliei după Ioan.

Trecem acum la capitolul treisprezece. Vă aduceți aminte ce este scris acolo: „iubindu-i pe ai Săi care erau în lume, i-a iubit până la capăt (în engleză: în chip suprem)”. Această dragoste nu are sfârșit. Și aceasta este dragostea. Iar când ajungem la capitolul douăzeci și unu, vedem că Domnul l-a întrebat de trei ori pe Petru: „Mă iubești mai mult decât aceștia?”. Așadar, această parte începe și se termină cu dragostea.

În prima parte apare viața, în a doua lumina, iar în a treia apare dragostea. Aceasta este viața creștină: prima noastră etapă este etapa vieții, a doua este a luminii, iar apoi, când ajungem la al treilea stadiu, acesta este stadiul dragostei. Observăm că dragostea apare doar când viața atinge maturitatea. Dragostea nu este ceva ce avem în natura noastră, dar dacă lăsăm viața lui Cristos să se maturizeze în noi, urmarea va fi apariția dragostei.

Așadar, observăm că atunci când trăim viața creștină, această viață este, conform evangheliei după Ioan, spirituală. Mulți cercetători ai Bibliei sunt de acord că, dintre cele patru evanghelii, evanghelia după Ioan este o evanghelie spirituală, pentru că aici ne este descoperită o viață spirituală. Dacă mă veți întreba ce este viața spirituală, vă voi spune că ea este viața Vieții, viața Luminii și viața Dragostei. Aceasta este totodată și calea creștină, o cale spirituală: calea Vieții, calea Luminii și calea Dragostei.

Vă amintiți de chemarea lui Petru: el arunca mreje în mare. După ce a fost chemat de Domnul, a devenit pescar de oameni. Așa cum el pescuia când a fost chemat, slujba sa a devenit mai târziu una de aruncare a mrejelor. În ziua de Rusalii el și-a aruncat mreaja și a prins trei mii de pești, iar cu o altă ocazie a aruncat altă mreajă și a prins cinci mii. Slăvit să fie Dumnezeu, aceasta a fost slujirea lui Petru. În același mod, înainte de a fi chemat de Stăpânul său, apostolul Pavel făcea corturi, iar după chemarea sa, slujba lui a fost una de zidire. Prin intermediul lui Pavel noi învățăm câte ceva despre zidirea Trupului lui Cristos. Ajungem apoi spre sfârșitul primului secol. Evanghelia era răspândită, mreaja ei a fost aruncată în mare, însă, din nefericire, începea să se rupă. Nu mulți oameni Îl mai cunoșteau pe Isus ca Fiul al lui Dumnezeu sau, chiar dacă Îl cunoșteau astfel, era doar ceva obiectiv.

Cu adevărat Fiul lui Dumnezeu este obiectul închinării, dar oamenii amestecă aceasta cu religia, astfel încât, deși ei cred că Isus este Fiul lui Dumnezeu, totuși, El este întotdeauna ceva obiectiv pentru ei. El este în cer, este Împăratul împăraților și

Domnul domnilor – lucru complet adevărat. Mielul lui Dumnezeu este vrednic de toată lauda, dar rețineți ce spune Cuvântul lui Dumnezeu: „Cristos în voi, este nădejdea slavei”, nu „Cristos între voi...”.. Ca Fiu al lui Dumnezeu, Cristos este înălțat, însă, în același timp, El locuiește în voi și în mine, prin Duhul Sfânt. Nu putem vorbi doar despre Cristos cel înălțat, ci și despre Cristos din lăuntru nostru; nu doar despre Cristos cel înălțat la sânul Tatălui, ci și despre Cristos care locuiește în noi ca noi să putem rămâne în El. Când acea mreajă a început să se rupă, Ioan a fost cel care știa să o repare pentru că, iată, atunci când Isus Cristos l-a chemat, el repara mreje. Isus știa că într-o zi, în ceea ce privește Evanghelia, mreaja ei se va rupe, iar Ioan va trebui să o repare. Vedem așadar o imagine foarte echilibrată.

Slavă Domnului, noi trăim viața creștină, viața cu Cristos la sânul Tatălui și descoperim că în prima etapă a acesteia lecția esențială de învățat este viața; în a doua etapă lecția principală este lumina, iar în cele din urmă este lecția dragostei. Nu am spus că acestea sunt singurele lecții, ci că acestea sunt lecțiile principale. Duhul Sfânt ne va conduce de la un stadiu la altul.

Este foarte interesant că în fiecare etapă a experienței noastre creștine există întotdeauna două aspecte. De exemplu, dacă citim cu atenție evanghelia după Ioan, în primele șapte capitole descoperim o revelație foarte importantă, și anume aceea că Dumnezeu este Duh. Dumnezeu este Duh – o revelație foarte importantă, chiar una din cele mai mari descoperiri din Biblie. Însă aceasta este o descoperire, ceva ce ține de viziunea noastră. Noi nu trăim doar din revelații, ci, pe baza revelației, începem să trăim o viață conform acesteia. Dumnezeu este Duh, de aceea noi trebuie să ne închinăm Lui în Duh și în adevăr.

În Vechiul Testament, dacă voi ai să te închini lui Dumnezeu, trebuia să mergi la Ierusalim; dacă erai samaritean, mergeai la celălalt munte. Însă noi, creștinii de azi, ne închinăm Lui în duh și în adevăr. Chiar și azi evreii merg la Ierusalim să se închine, pentru că acolo este un zid numit Zidul plângerii, considerat a fi o rămășiță din vechiul templu. Ei cred că dacă merg acolo și se roagă, rugăciunea lor va fi ascultată. De exemplu, dacă nu ai copii, mergi acolo, te rogi și vei avea – condiția esențială este să fii acolo. Astfel, mulți evrei călătoresc acolo cu avionul. La un moment dat însă, după inventarea faxului, un om de afaceri isteț din Ierusalim a trimis peste tot în lume faxuri spunând-le iudeilor: „Nu mai trebuie să veniți la Ierusalim să vă rugați. Trimiteți doar prin fax rugăciunea voastră, iar noi vom cere cuiva să pună hârtia într-o spărtură a zidului, și rugăciunea voastră va fi ascultată”. Cred că în urmă cu doi sau trei ani au găsit o soluție chiar mai bună: au pus un telefon mobil lângă zid! Deci te rogi ca și cum ai fi în fața zidului. Dar Dumnezeu este Duh. Astăzi, oriunde ai fi în România, de exemplu, aici sau lângă Marea Neagră, fie că te afli într-o perioadă de liniște sau într-una de suferință, persecuție,

oriunde ai fi, poți să te rogi, știind că rugăciunea ta va fi ascultată. Desigur, trebuie să ne rugăm în Duh și în adevăr. Dumnezeu este Duh, iar noi trebuie să umblăm în Duhul. Așa ne învață și Pavel. Astfel, de la capitolul unu până la capitolul șapte, pe plan obiectiv, Dumnezeu este Duh, iar pe plan subiectiv, noi umblăm în Duhul. Aceasta este prima etapă.

Când ajungem la a doua etapă, vedem că și aceasta este împărțită în două. Care este revelația acestor capitole? Dumnezeu este lumină și, pentru că El este lumină, noi trebuie să umblăm în lumină. Vedeți? Așa cum umblarea în Duhul este calea Duhului sau calea Vieții, umblarea în lumină este calea Luminii care ne transformă în fii ai Luminii. Iată din nou ceva obiectiv: Dumnezeu este Lumină. Dar, pe baza acestei descoperiri, prin Duhul Sfânt, noi suntem capabili să umblăm în lumină și, umblând în lumină, sângele Domnului nostru Isus ne curăță de orice păcat. Pe această cale suntem purificați. În acest fel trăim o viață sfântă. Slavă Domnului, ori de câte ori suntem în Lumina Vieții, putem să vedem stricăciunea din nou. Atunci ne rugăm și cerem Domnului iertare, iar El este drept, și știm că sângele Domnului nostru Isus ne iartă toate păcatele. Iată, aceasta nu este ceva obiectiv, ci întotdeauna subiectiv. Aceasta devine calea noastră, experiența noastră. Aceasta este a doua etapă.

Vă amintiți că, atunci când Domnul Isus a murit pe cruce, Ioan a fost acolo. El a fost cel care a văzut efectiv cum a murit Domnul nostru pentru noi pe cruce. Cam cu trei ani în urmă, pe când el încă era ucenicul lui Ioan Botezătorul, l-a auzit pe acesta declarând: „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii”, și știm că apoi Ioan și Andrei au mers împreună după Miel. Nu e de mirare că în Apocalipsa apare expresia: „ei Îl urmau pe Miel oriunde mergea”. Ioan și Andrei au fost primii ucenici ai Mielului.

După aproape trei ani, Ioan a văzut cu ochii săi cum acest Miel a murit pentru noi pe cruce. Această imagine a pătruns adânc în inima lui și nu a uitat-o niciodată, însă el a avut nevoie de cuvânt să o explice. Cu siguranță, după ce a înaintat în vârstă, trăind în Cristos, într-o zi descoperirea a venit. El văzuse crucea cu ani în urmă, însă cum să o explice? În cele din urmă, Ioan a primit marea revelație. În epistolele sale, scrise la bătrânețe, când avea aproape o sută de ani, el ne spune că Dumnezeu este dragoste. Dacă ni se vor deschide ochii, vom vedea cu adevărat că Dumnezeu este dragoste și că, datorită acestui fapt, Isus Cristos care era la sânul Tatălui a fost gata să vină aici pe pământ și să moară pentru noi pe cruce. Înainte nimeni nu știa să definească dragostea, însă când Ioan a înțeles imaginea crucii, pentru prima dată în istoria omenirii s-a știut: Dumnezeu este dragoste. Imaginea crucii în inima lui Ioan – cum să o descrie? Dumnezeu este dragoste. Aceasta nu este doar ceva obiectiv. Dacă Dumnezeu este dragoste, noi trebuie să umblăm în dragoste, și dragostea devine calea noastră.

Deci calea creștină are trei stadii: umblarea în Duhul, care este calea vieții, umblarea în lumină, care este calea luminii și umblarea în dragoste, care este calea

dragostei. Cu acestea în gând vom parcurge evanghelia după Ioan de la primul până la ultimul capitol.

Isus i-a spus lui Filip: „Vino și urmează-Mă” Ce înseamnă „urmează-Mă”? Înseamnă „vino alături de Mine. Eu am o cale – vino să călătorești cu Mine pe această cale”. Ucenicul nu mai știa pe ce cale să meargă, și, mai devreme sau mai târziu, toți trebuie să ajungem aici. Există o singură Cale, iar Domnul nostru Isus ne invită să mergem pe ea. Acesta este începutul evangheliei după Ioan. Domnul a spus: „Urmează-Mă, fii ucenicul Meu”. Ce înseamnă aceasta? „Văd că nu mai ai nicio cale pe care să mergi. Eu cunosc Calea. Călătorește împreună cu Mine, mergi pe această Cale”. Pe de altă parte, în ultimul capitol al evangheliei după Ioan, Domnul nostru i-a spus lui Petru: „Urmează-Mă”. El a răspuns: „Dar cu acesta ce va fi?”. Petru era foarte curios cu privire la viitorul lui Ioan, însă Domnul i-a răspuns nu privitor la viitorul lui Ioan, ci la viitorul său: „Ești tu stăpân pe ziua de mâine? Ai o cale pe care să mergi?”

Domnul a spus: „urmează-Mă”. De la începutul evangheliei după Ioan până la sfârșitul ei, chemarea Domnului Isus este „urmează-Mă”. Și nouă ne este adresată azi aceeași chemare. Noi nu avem o cale în afara căii acesteia. Și care este această Cale? În primele șapte capitole este vorba de Calea vieții, apoi de Calea luminii și, în fine, de Calea dragostei. Astfel crește viața spre maturitate. Acesta este modelul creșterii creștine: de la stadiul vieții, prin stadiul luminii, spre stadiul dragostei. Când viața aduce rod, apare dragostea. Când viața atinge plinătatea, ea se poate numi și dragoste. Slăvit să fie Dumnezeu că nu suntem lăsați în întuneric, ci întreaga evanghelie după Ioan ne descoperă această Cale minunată!

Desigur, am fost tentat să parcurg pe rând toate cele douăzeci și unu de capitole, însă este imposibil. Să încercăm deci să studiem niște fragmente ale acestei cărți și, în loc să intrăm în detaliile celor trei stadii, să punem mai bine o întrebare. Să presupunem că știm că aceasta este calea, de la un stadiu la altul: viață, lumină, dragoste. Avem aici un model minunat. Dar este cu puțință să știm cum să mergem pe ea? A vedea este una, dar a umbla și a experimenta este cu totul altceva. Aceasta a fost o problemă în întreaga istorie. Mulți dintre cei care Îl iubeau pe Domnul au cunoscut acest model. Dacă citim Noul Testament, peste tot apare acest model pentru creșterea spre maturitate, însă problema rămâne: Cum putem ajunge acolo?

Când Biserica se afla în perioada ei întunecată, mulți creștini au început să se sature de stricăciunea ei și, când ea a devenit sinonimă cu lumea, ei au dorit să-L urmeze pe Domnul. În ce privește lumea, eu sunt răstignit față de ea și, în ce mă privește pe mine, lumea este răstignită față de mine. Astfel, au ieșit din Biserică și s-au răspândit prin munți și în pustie încercând să trăiască o viață ascunsă. Efectiv au lăsat lumea în urma lor. Ei doreau o părtașie adevărată cu Domnul, doreau să fie la picioarele Stăpânului lor. Aceasta este parte din istoria Bisericii. Acești oameni au devenit călugări. Desigur,

ei au împrumutat unele obiceiuri de la păgâni: au început să-și chinuiască trupul. Primul călugăr, de exemplu, Anton, a trăit într-un mormânt zece ani. Ei credeau că dacă își chinuiesc trupul și sufletul, vor deveni spirituali. Au citit Biblia și au văzut că a crește înseamnă a fi schimbat în chipul lui Cristos. De exemplu, în Romani, capitolul 8 scrie că slava noastră este de a fi transformați după slava Fiului Său, iar în 2 Corinteni, capitolul 3 scrie că vom fi schimbați în chipul Lui, din slavă în slavă – și voiau să ajungă acolo, dar credeau că chinuirea trupului este calea.

Dacă studiem evanghelia după Ioan, nu găsim doar modelul vieții, ci și calea de a ajunge acolo. Sigur că omul trebuie să facă ceva pentru a termina un proiect, însă vestea cea bună, principiul Evangheliei sună întotdeauna astfel: nu ceea ce faci tu, ci ceea ce a fost făcut deja. E prea târziu pentru noi să mai facem ceva. Acesta este harul. Dumnezeu a făcut totul pentru noi.

De asemenea, dacă suntem în școala lui Cristos, vă întreb: Cine a plătit taxa de școlarizare? Noi, când ne gândim la școala lui Cristos, ne gândim că vom învăța suferința și alte lecții, însă prima întrebare la care ar trebui să știm să răspundem este: Cine a plătit taxa de școlarizare? Când Isus a murit pentru noi pe cruce, nu a împlinit doar lucrarea de mântuire, ci atunci, cu propria Sa viață, El a plătit cea mai mare taxă de școlarizare din întreaga istorie a omenirii. Dacă vrei să studiezi la Harvard, poți să mergi acolo, însă probabil că va trebui să plătești o sută de mii de lire doar ca să intri. După ce vei absolvi la Harvard, vei fi, într-un anumit sens, un om perfect. Dar acum noi suntem în școala lui Cristos. Să ținem minte că Domnul nostru este Cel care a plătit pentru școlarizarea noastră.

Deci cum putem progresa în această viață creștină de la un stadiu la altul sau care este secretul creșterii noastre creștine? Despre acest lucru aș vrea să vorbesc acum. Am încercat să reduc totul la o întrebare simplă: Cum putem ajunge acolo? Răspunsul poate fi dat, pe scurt, astfel: prin minunile lui Cristos.

Rețineți că maturizarea creștină este un miracol, o minune. Este vorba de minunile lui Cristos, nu de ceea ce facem noi. Datorită minunilor lui Cristos putem noi să creștem, trecând de la un stadiu la altul, și să ajungem la maturitate. Dar în cele douăzeci și unu de capitole ale evangheliei după Ioan întâlnim opt minuni – de ce au fost consemnate doar acestea opt? Dacă studiem cele patru evanghelii, constatăm că Domnul nostru a săvârșit cel puțin treizeci și cinci de minuni. Totuși, în evanghelia după Ioan Duhul Sfânt a ales doar opt. Acest lucru nu poate fi la întâmplare. Cu siguranță Duhul Sfânt a știut exact ce să aleagă.

Mai există apoi un aspect. Dacă citim celelalte evanghelii, vedem că uneori este folosit cuvântul minune, alteleori fapte de putere – cuvinte grecești diferite. În evanghelia după Ioan însă, Biblia folosește un cuvânt aparte. Cele opt lucrări sunt, fără îndoială, miracole, însă Ioan nu a folosit cuvântul miracol, ci semn. Ce înseamnă aceasta? Ele

nu sunt doar niște minuni, ci există o lecție în spatele lor. Când te rătăcești, cauți indicatoare pe drum. Un indicator te îndreaptă spre o direcție anume. Domnul a săvârșit treizeci și cinci de minuni, dar Ioan, în evanghelia lui, folosește intenționat cuvântul semn în loc de minune. Desigur, se referă la minuni, însă el spune ceva mai mult: sunt minuni ce conțin lecții spirituale; minuni ce ne vor da o anumită direcție spirituală. Cred că acesta este un lucru foarte important. Prin cele opt semne, Duhul Sfânt ne arată calea spre maturizare.

Cum definim o minune? Dacă studiem Vechiul Testament, și în special cartea Exod, vedem că Moise a înfăptuit multe minuni, și, în cele din urmă, cineva a remarcat: Acesta este degetul lui Dumnezeu. Aceasta este definiția minunilor dată de Biblie. Când Dumnezeu Își mișcă degetul, ceva neobișnuit se întâmplă. Atunci poți spune: Eu nu am fost în stare să fac așa ceva, doar El; eu nu am nici o contribuție. El doar Și-a mișcat degetul, și Marea Roșie s-a despărțit în două, Și-a mișcat degetul din nou, și a curs apă din stâncă. Deci cuvântul minune în Biblie se referă pur și simplu la degetul lui Dumnezeu. Prin aceste opt minuni vom vedea cum Cristos Își mișcă degetul în viața noastră.

Când El Își mișcă degetul, noi creștem. Când El Își mișcă degetul, noi trecem dintr-un stadiu în altul. După ce Domnul Și-a mișcat degetul, Ioan a devenit apostolul dragostei. Știți că Domnul l-a numit fiul tunetului. Înainte de a fi apostolul dragostei, Ioan a fost fiul tunetului. L-ați auzit vreodată tunând? Într-o zi, deoarece locuitorii unui sat samaritean nu au vrut să-L primească pe Domnul, Ioan a început să tune cerându-I să poruncească să coboare foc din cer și să-i mistuie. Acel duh era un duh de violență. Vă vine să credeți? În interiorul lui Ioan exista ceva exploziv. Odată, o soră îi spunea alteia: „Eu îmi pot controla destul de bine firea, însă, uneori, soțul meu mă irită și atunci explodez!”. Dacă în noi nu ar fi exploziv, ci faină, de exemplu, dacă am încerca să o aprindem, nu s-ar întâmpla nimic. Însă noi avem un exploziv puternic în interiorul nostru. Slavă Domnului, datorită mișcării degetului lui Cristos, Ioan a fost transformat din fiul tunetului în apostolul dragostei.

Cred că putem învăța o lecție minunată din cele opt minuni. Pentru început trebuie să vedem exact care sunt cele opt minuni, de aceea le voi parcurge acum foarte repede. Vom reține mai întâi care sunt ele, apoi ne vom concentra atenția asupra faptelor descrise în fiecare și după aceea vom determina caracteristicile acestor fapte, le vom pune împreună și vom căuta să răspundem la întrebarea: Care este mesajul din spatele celor opt minuni? Cum sunt ele legate de viața și calea creștină? Să le luăm pe rând.

Prima se află în capitolul doi, când Domnul Isus a transformat apa în vin. Cred că vă aduceți aminte de întâmplare, nu? Într-o zi Domnul a fost invitat la o nuntă. La un moment dat s-a descoperit că nu mai este vin. Acolo Domnul a transformat apa în vin.

Următoarea minune se află în capitolul patru, începând de la versetul patruzeci și trei, unde Isus l-a vindecat pe fiul unui slujbaș împărătesc. Un slujbaș împărătesc din Capernaum avea un fiu care era foarte bolnav. A plecat deci în Cana să-L întâlnească pe Domnul și L-a rugat: „Coboară cu mine să-l vindeci pe fiul meu”. Domnul nu a coborât cu el, însă l-a vindecat pe fiul lui. Vedeți? Pe de o parte, Domnul i-a răspuns rugăciunii, dar, pe de altă parte, nu. Găsim ceva foarte interesant aici: fiul slujbașului împărătesc a fost vindecat, însă în felul dorit de Cristos, nu de slujbaș. Uneori, când ne rugăm, vrem ca Domnul să răspundă conform gândului nostru. Domnul răspunde rugăciunii tale, însă adesea nu după voia ta, nu după dorința ta. Aceasta este a doua minune.

A treia se află în capitolul cinci și este vindecarea de la scaldătoare. Acolo stătea de treizeci și opt de ani un om paralizat. Scaldătoarea se găsește și azi acolo, și când am fost la Ierusalim, am vizitat-o. La fundul bazinului se află un izvor ascuns din care țâșnește apa din când în când, dar oamenii din acea vreme nu puteau explica fenomenul și credeau că un înger se cobora ca să tulbure apa. Cel paralizat cunoștea o metodă de vindecare. Mîntea lui era foarte limpede. Știa că există o soluție: dacă ar intra în apă, ar fi vindecat, însă de treizeci și opt de ani era paralizat. Știa care era calea, însă nu avea nicio putere. Aici întâlnim minunata Evanghelie: un singur cuvânt din gura lui Cristos, și omul a fost vindecat. A fost în stare să umble. Aceasta a fost a treia minune.

A patra minune se află în capitolul șase și este hrănirea celor cinci mii. Cred că știți foarte bine că cinci pești și două pâini au hrănit cinci mii de oameni. A cincea se află în același capitol, de la versetul șaisprezece - Isus umblând pe mare. Mai departe, în capitolul nouă este următoarea minune, vindecarea orbului. Observăm că acel om era orb din naștere. Ucenicii au încercat să descopere motivul pentru care era orb: din cauza păcatului său sau al părinților săi, însă în mod minunat Domnul nostru Isus l-a vindecat; efectiv a deschis ochii unui om orb din naștere. Următoarea minune se află în capitolul unsprezece: vă amintiți de moartea lui Lazăr și de felul în care acesta a fost înviat din morți.

Ultima minune se află în capitolul douăzeci și unu și este pescuirea minunată. Știți că ucenicii au plecat la Marea Galileei ca să prindă pești. Ei erau experți în domeniul pescuitului. Marea Galileii era locul unde își practicau ei meseria. Cu câțiva ani înainte au renunțat la lume pentru a-L urma pe Stăpânul lor. Ei au părăsit lumea și L-au urmat pe Domnul, însă au ajuns cumva să se întoarcă înapoi, din cauza descurajării. Când au dorit să prindă pești în același loc, în acea zonă bine cunoscută, acești oameni, care cunoșteau meșteșugul pescuitului, au experimentat ceva foarte diferit. Înainte, ei au părăsit lumea, însă, de data aceasta, lumea i-a părăsit pe ei. Nu au prins nimic toată noaptea. În dimineața următoare, când Domnul, aflat pe țarm, i-a întrebat: „Copii, aveți ceva de mâncare?”, cu câtă dezamăgire au spus „Nu!”. Voiau pește, dar nu au prins nimic. Un singur cuvânt al Domnului – El Și-a

mișcat degetul – și ucenicii au prins o sută cincizeci și trei de pești! O sută cincizeci și trei de pești! Acesta este într-adevăr o minune. Este singura minune săvârșită de Domnul după învierea Sa.

Acestea sunt cele opt minuni. Să le recapitulăm: prima este transformarea apei în vin, a doua este vindecarea fiului unui slujbaș împărătesc, a treia este vindecarea omului paralizat, a patra este hrănirea celor cinci mii, a cincea este umblarea pe mare, următoarea este vindecarea orbului din naștere, apoi învierea lui Lazăr și, în fine, pescuirea celor o sută cincizeci și trei de pești. Trebuie mai întâi să vedem faptele realizate ca să putem pătrunde apoi în lecțiile lor spirituale.

Un lucru interesant cu privire la aceste opt minuni: le putem așeza în patru grupe. Când privim cele opt minuni, ele arată ca un lampadar evreiesc, dar cu opt brațe, proiectat în felul următor: primul și ultimul braț pornesc de la aceeași înălțime, apoi al doilea și al șaptelea pornesc puțin de mai sus, apoi al treilea și al șaselea braț pornesc și mai de sus, iar în cele din urmă sunt brațele patru și cinci. Cu alte cuvinte prima și ultima minune formează o grupă, a doua și a șaptea alcătuiesc o altă grupă, apoi a treia și a șasea și apoi a patra și a cincea. Așadar, există o simetrie între ele.

Cum putem ști dacă ceva este frumos? Când Dumnezeu a creat frumusețea, a dat și metoda de a o măsura. Este vorba de simetrie. Dacă privim la un „Făt-frumos”, de ce este el frumos și atrăgător? Deoarece, atunci când l-a creat, Dumnezeu a folosit simetria. Această simetrie folosită se numește simetrie în oglindă sau simetrie centrală. De exemplu, dacă vă uitați la mine, puteți să vă închipuiți că prin mijlocul meu ar trece o linie verticală: în partea stângă am un ochi și la fel în partea dreaptă, la distanță egală de linie, iar dacă îmi schimbați ochii între ei, nu se modifică nimic din cum arăt – și nu doar ochii sunt așa. Vedeți că am două mâini, două urechi, două picioare – așa i-a creat Dumnezeu pe Adam și pe Eva.

De unde știm că noi suntem capodoperele lui Dumnezeu? De unde știm că suntem frumoși? Din cauza simetriei în oglindă, care ne caracterizează: ambii ochi, nările, la fel și dinții - sunt dispuși simetric, pe aceeași linie –, cele două urechi, cele două mâini, cele două picioare; e ca și cum am avea o oglindă verticală pusă la mijloc. Aceasta este simetria în oglindă. În felul acesta, te poți uita la Făt-frumos fie de la stânga la dreapta, fie de la dreapta la stânga. Dacă te uiți de la stânga la dreapta, probabil o să vezi mai întâi mâna și apoi piciorul – însă lucrurile văzute de la stânga la dreapta sunt identice cu cele văzute de la dreapta la stânga. Aceasta este simetria în oglindă.

Să vă mai dau un exemplu pentru o mai bună înțelegere a lucrurilor. Să presupunem că avem următoarea frază: Isaac o iubea pe Rebeca la fel de mult cum Rebeca îl iubea pe Isaac (în engleză: Isaac loved Rebeca as much as Rebeca loved Isaac). Vedeți? Avem Isaac în stânga și în dreapta la aceeași distanță, iubea este așezat la fel, apoi Rebeca și, în fine, „la fel de mult cum” este în centru. Aceasta este simetria în

oglină. Putem citi de la stânga la dreapta sau de la dreapta la stânga, căci rezultatul va fi același.

Cele opt minuni ale lui Cristos din evanghelia după Ioan sunt alese și așezate în așa fel, încât reprezintă o minunată simetrie în oglindă. Din acest motiv trebuie să citim minunile cu atenție. Trebuie să studiem prima și ultima minune împreună și să găsim asemănările dintre ele. Duhul Sfânt le-a pus într-o singură bucată, încercând să ne învețe niște lecții foarte importante.

Prima minune este schimbarea apei în vin, iar ultima este prinderea celor o sută cincizeci și trei de pești. Dacă citim cu atenție contextul în care s-au petrecut cele două minuni, găsim că în primul caz nu mai era vin, iar în următorul nu mai erau pești – în ambele situații s-a ajuns la capătul resurselor naturale: nu mai era vin, și Domnul nostru a transformat apa în vin, și nu mai erau pești, dar, la un singur cuvânt al Domnului, au prins o sută cincizeci și trei de pești.

Prima minune a avut loc în Cana, iar la ultima minune apare și cuvântul Cana. De ce Cana? Cana înseamnă trestie. Este o plantă foarte înaltă care crește lângă apă. Privită din exterior, este înaltă, arată foarte bine, însă este foarte ușor de rupt. De ce este ușor de rupt? Pentru că în interior este goală. Dacă o rupi, constăți că este goală în interior. Biblia compară întotdeauna trestia cu omul. În exterior arătăm bine, suntem înalți, însă în interior suntem întotdeauna foarte fragili. Putem fi răniți ușor. Cât de des suntem răniți pe parcursul unei zile de lucru? Deci, în ambele relatări întâlnim cuvântul Cana.

Când punem alături cele două minuni, ne putem întreba ce lecție avem de învățat de aici. Să recapitulăm: în primul caz nu a fost vin, iar în ultimul nu a fost pește. Asta înseamnă că începem de la zero și sfârșim la zero. Întreaga viață creștină este ca o serie de minuni. Cum începem viața creștină? Începem cu zero, însă apoi ne închipuim că după ce am fost mântuiți, vom avea din ce în ce mai mult, că nu vom rămâne la zero. Însă rezultatul mișcării degetului lui Dumnezeu este acela că noi rămânem mereu la zero. În Biblie vinul vorbește despre bucurie. Deci când dai cuiva vin, înseamnă că el primește ceva ce îi aduce bucurie. Aceasta vorbește despre starea sufletească. Însă în ultima situație este vorba despre pești, și aceasta vorbește de faptul de a fi folositor. Când Domnul l-a chemat pe Petru, i-a spus că îl va face pescar de oameni; dar dacă nu sunt pești, înseamnă că Petru nu mai este folositor. Când suntem mântuiți, noi pornim de la zero, apoi Domnul începe să ne folosească și noi suntem tentați să ne considerăm folositori. Însă, mai devreme sau mai târziu, vom fi aduși în locul unde vom constata că nu mai sunt pești și că e nevoie de o minune a Domnului nostru pentru a putea prinde o sută cincizeci și trei de pești.

În Isaia, capitolul 40, versetul 17 există un fragment în care suntem evaluați ca fiind omenești. În ochii lui Dumnezeu, potrivit estimării Lui, noi nu suntem nimic, ba chiar mai puțin decât nimic. După estimarea Domnului, noi suntem zero. Aceasta

înseamnă că înainte de a fi mântuiți, suntem mai puțin decât zero, iar în ziua în care suntem mântuiți devenim zero. În Israel este o mare numită Marea Moartă, aflată la patru sute de metri sub nivelul mării. Este o ilustrație foarte potrivită a omului după cădere: suntem mai puțin decât zero. Dar slavă, Domnului, datorită mântuirii Sale, Crucea este ca semnul plus. Când suntem mântuiți, suntem ridicați, prin cruce, de la patru sute de metri sub nivelul mării până la nivelul zero.

Acesta este începutul vieții creștine. Eram mai puțin decât zero înainte de a fi mântuiți, dar, prin harul Său, am ajuns în cele din urmă să fim zero. Aceasta este conform celor scrise în Isaia. Aceasta este evaluarea omului în ochii lui Dumnezeu. Noi nu prea înțelegem acest lucru, însă, de fapt, aceasta este Evanghelia. Să vă dau un exemplu. Când se naște un copil, care este coeficientul său de inteligență? Oamenii de știință o să vă răspundă că acest coeficient este zero. Dacă însă măsurăm coeficientul de inteligență al unui vițel, descoperim că în nici un caz nu este zero, pentru că, din prima lui zi de viață, vițelul a putut să stea în picioare și să sugă lapte de la mama lui. Este evident că inteligența lui e mai mare în momentul nașterii. Vă puteți imagina un bebeluș stând în picioare din prima zi în pătuțul său? Mama lui ar leșina dacă ar vedea asta! Sau să luăm puiul de rechin: acesta, când se naște, are deja dinți; dar îl vedeți pe noul născut având dinți? Nu. De ce? Pentru că, din prima lui zi de viață, rechinul este lăsat singur în mare. Cum poate supraviețui? Se naște având deja dinți. Însă inteligența noului născut omenesc este întotdeauna zero, pentru că el nu este nimic, este zero. De aceea, când îi este foame, nu poate face altceva decât să plângă. A plânge înseamnă a spune pur și simplu părinților că el nu este nimic. El nu poate trăi prin sine însuși. Viața lui este o viață de dependență. El depinde de părinții săi. Orice copil, la naștere, trebuie să știe să plângă. Dacă nu plânge, nu poate supraviețui. De aceea, doctorii, dacă noul născut nu plânge, îl întorc cu capul în jos și îl lovesc pentru a-l determina să plângă. Plânsul este rugăciunea noastră după ce suntem mântuiți.

Așa creștem. Viața noastră este o viață de dependență. Noi începem de la zero, de la nimic, dar, slăvit să fie Dumnezeu, după cinci ani lucrurile stau cu totul altfel. Încercați să aduceți aici o maimuță și să o comparați cu copiii voștri de cinci ani. Puneți două grămezi de alune pe masă: maimuța va realiza doar că o grămadă conține mai multe decât alta, însă copiii vor ști exact că într-un grămadă sunt cincisprezece alune, iar în alta, treisprezece. Acesta este secretul creșterii: pornim de la zero și, deoarece este zero, înseamnă că este ușor de modelat. În acest fel creștem.

Într-o zi am fost în cea mai mare librărie din lume. Am găsit acolo o carte foarte interesantă. Pe copertă scria: Această carte este bună pentru asistente medicale, pentru ingineri, pentru secretare, pentru generali, pentru profesori, pentru croitori, pentru bucătari, pentru soțiile casnice. M-am gândit că e o carte minunată, întrucât oricine o poate folosi. Costa doar doi dolari și cincisprezece cenți, așa că am cumpărat una.

Apoi am observat mai bine titlul cărții: Cartea despre nimic. Când am deschis-o, nu am găsit nimic – nu era nici un cuvânt acolo, fiecare pagină era goală. Am înțeles în cele din urmă că oricine putea scrie în ea.

Înțelegeți acum de ce minunile lui Cristos au început cu zero? Așa creștem. Astfel Duhul Sfânt poate să-și folosească cerneala ca să scrie orice în noi. De aceea găsim aici și un principiu: Dumnezeu ne va aduce mereu la zero. Nici o persoană mândră nu poate fi mântuită. Doar când ne umilim putem striga după Domnul Isus. Când suntem în cel mai de jos punct din viața noastră, atunci suntem mântuiți. Acela este totodată și cel mai înalt punct din viață. Înainte eram ca Marea Moartă – la patru sute de metri sub nivelul mării –, dar slavă Domnului, El ne-a mântuit. Când suntem mântuiți, ajungem la zero.

Voia lui Dumnezeu este ca atunci când ajungem capătul vieții, după ce am trecut nu printr-o singură minune, ci prin opt, să descoperim următorul lucru: că începem de la zero și sfârșim tot la zero. De ce zero? Domnul a spus că nu putem face nimic despărțiti de El. Viața noastră este o viață dependentă; acesta este pomul vieții. Celălalt pom, al cunoștinței binelui și răului, reprezintă viața independentă, viața vițelului sau a puiului de rechin. Înțelegeți? Când am crezut în Domnul Isus, am ales, de fapt, rodul pomului vieții. Mă veți întreba: Cum? Foarte simplu. Citiți evanghelia după Ioan. Domnul nostru a fost răstignit într-o grădină. Conform epistolelor lui Petru, Isus a murit pentru noi pe lemn, ceea ce înseamnă că în grădina descrisă de Ioan a existat un pom. Isus a murit pentru tine și pentru mine. Pentru noi, acesta este pomul vieții. Când credem în Cristos și în lucrarea Sa de pe cruce, noi alegem pomul vieții. Pomul vieții reprezintă viața dependentă. Viața este în El, în Fiul lui Dumnezeu. În Ioan, capitolul cinci, Domnul Isus spune că El întotdeauna privește la Tatăl. Cum face Tatăl, întocmai așa face și El. Fiul nu poate face nimic fără Tatăl. Domnul nostru S-a golit de Sine Însuși și a trăit o viață dependentă. Dacă suntem transformați în chipul lui Cristos, viața noastră este zero. Când suntem zero, genunchii noștri devin foarte moi – atunci începem să ne rugăm, să plângem și să creștem. În acest fel creștem: de la zero la zero.

Deci care este semnificația Crucii? Crucea este menită să ne facă să rămânem mereu la zero. Noi întotdeauna dorim să fim cineva. Nu vrem să rămânem la zero, dar crucea întotdeauna ne întoarce acolo. Când vrei să te cântărești, trebuie doar să stai pe un cântar. Însă acesta te poate înșela. Poți chiar să fixezi cântarul ca să arate mereu greutatea care-ți convine. Dar, în mod normal, înainte de a te cântări, trebuie să fixezi cântarul ca să indice zero. Cred că același lucru încearcă Duhul Sfânt întotdeauna să facă în viețile noastre.

Putem vedea că secretul creșterii creștine se află în minunile lui Cristos; nu în efortul nostru și nici în ceea ce putem noi face, ci în ceea ce a făcut El la Cruce și în

ceea ce face El acum în noi prin Duhul Sfânt. Prima lucrare este istorică, cealaltă este realizată astăzi în noi prin Duhul Sfânt: El ne reduce pe toți la zero. Tiparul creșterii creștine este de la zero la zero. Domnul să vorbească inimilor noastre.

Transformarea apei în vin și pescuirea minunată

Să citim de la Galateni 2:20: „Am fost răstignit împreună cu Cristos și trăiesc, dar nu mai trăiesc eu, ci Cristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup o trăiesc în credința Fiului lui Dumnezeu care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine”. Cred că acesta este cel mai bun verset din Biblie care definește viața creștină. Ce este viața creștină? „Nu mai trăiesc eu, ci Cristos trăiește în mine”; eu nu sunt nimic, iar El e totul. Dar viața creștină are ca temelie credința creștină. De aceea a spus Pavel: „trăiesc în credința Fiului lui Dumnezeu care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine”.

Să vedem acum în detaliu prima minune, și anume transformarea apei în vin.

Aceasta a fost prima minune săvârșită de Cristos când a fost pe pământ, iar în Biblie găsim un principiu în legătură cu prima menționare a ceva: această minune conține cheia tuturor celorlalte minuni. Cred că cunoașteți întâmplarea foarte bine: Isus și ucenicii au fost invitați la o nuntă unde dintr-o dată s-a întâmplat ceva: nu mai era vin. Au ajuns la capătul resurselor lor naturale. Atunci mama lui Isus a venit la El și I-a spus ce s-a întâmplat, iar Domnul a schimbat apa în vin. Întâmplarea este foarte cunoscută, însă întrebarea care se pune este: Cum a schimbat Domnul apa în vin?

Cum putem defini o minune într-o lume a științei? Este ceva petrecut împotriva legilor naturii? Dar Dumnezeu este Creatorul acestor legi. Dacă minunile sunt împotriva legilor naturii, aceasta ar însemna că Dumnezeu Se neagă pe Sine Însuși. Or, Dumnezeu niciodată nu Se neagă pe Sine Însuși. Biblia este plină de minuni. Eu am studiat Biblia și, de asemenea, m-am ocupat și cu cercetări științifice și pot mărturisi înaintea voastră că nu am găsit nici o minune în Biblie care să fie împotriva legilor naturii. Cunosco oameni care nu cred în Domnul, pentru că nu cred în minuni. Există chiar unii teologi liberali care nu cred în minuni, pentru că, după definiția lor, minunile se petrec împotriva legilor naturii și de aceea ei nu pot crede în ele.

Se ridică însă o altă întrebare. Când cineva spune despre o minune că este împotriva legilor naturii, înseamnă automat că el cunoaște toate legile naturii existente. Dar dacă suntem sinceri, poate cineva să declare că cunoaște toate legile naturii? Niciun om de știință nu este calificat să spună așa ceva, deci nimeni nu are dreptul să nege existența

minunilor. Dimpotrivă, cine este cel mai mare dintre noi? Cel care știe cât de puține lucruri cunoaște. Acela este cel mai mare, acela este cu adevărat un om învățat. Să nu vă închipuiți că un om care are un doctorat cunoaște totul – este imposibil. Doctoratul înseamnă doar că el începe să realizeze cât de puțin știe de fapt.

Așadar, rețineți: prima minune nu a fost împotriva legilor naturii. Și atunci cum o explicăm? Trebuie să interpretăm Cuvântul lui Dumnezeu folosind Cuvântul lui Dumnezeu. În evanghelia după Ioan găsim explicația primei minuni. Domnul Isus a spus: „Eu sunt adevărata Viță”. Aceasta este cheia primei minuni. Dacă Domnul a spus: „Eu sunt adevărata Viță”, nu înseamnă că toate celelalte vițe sunt false. În greacă există două cuvinte pentru cuvântul „adevărat”: unul este în sensul comparației adevărului cu falsitatea, iar celălalt înseamnă pur și simplu realitate, opusul său fiind umbră sau copie. De exemplu, dacă avem o copie a unui obiect, ea nu este originalul, ci doar o umbră a originalului. Deci când Domnul spune: „Eu sunt adevărata Viță”, nu înseamnă că toate celelalte vițe create de Dumnezeu sunt false, ci înseamnă că atunci când El a creat toate vițele din lume, a avut un model în minte. Și acel model este Cristos Însuși ca adevărată Viță. Toate vițele din lume sunt doar copii ale originalului, sunt o reprezentare a originalului.

Când Rusia era încă imperiu, a fost o împărăteasă numită Ecaterina a II-a. Dacă îi vizitai palatul, era acolo o cameră numită Sala frumuseții. Artistul care a realizat camera voia să arate lumii ce este frumusețea: veniți în camera mea și, privind galeria, veți cunoaște frumusețea. A cutreierat întreaga țară căutând un model potrivit pentru a picta. Galeria conține, dacă îmi aduc bine aminte, două sute cincizeci de picturi. Fiecare tablou reprezintă o fată, deci în întreaga galerie sunt pictate două sute cincizeci de fete. Dar dacă te uiți cu atenție, fiecare pictură îți aduce aminte de cineva, și anume de Ecaterina a II-a. Când te uiți la o pictură, îți amintești de felul în care Ecaterina obișnuia să stea jos, alta îți amintește de felul în care ea stătea în picioare – toate aceste frumuseți se refereau la o singură persoană. Așa putem înțelege în ce sens a spus Isus că El este adevărata Viță. Dacă mergeți în Statele Unite ale Americii, veți găsi viță de vie. În Brazilia veți vedea același lucru. În România – același lucru. Dar, oriunde ați merge, vița de vie se referă la o singură persoană. Isus a spus: „Eu sunt adevărata Viță”.

Care este istoria viței? Vița are nevoie cam de patru luni ca să atingă maturitatea. În procesul creșterii ea absoarbe apă din aer și din pământ, și, în cele din urmă, rodul ei este copt. Însă lucrurile nu se termină aici. După cum scrie în Judecători 9, scopul lui Dumnezeu pentru viță nu este doar ca ea să dea roade, ci, când El a creat-o, a avut în vedere vinul. Când toți strugurii erau copti, evreii mergeau la vie, culegeau ciorchinii și îi puneau în teascuri, apoi se descălțau și începeau să calce strugurii în picioare pentru a obține vin. Momentul culminant în viața viței era atunci când rodul ei atinge maturitatea. Când strugurii sunt copti, ei devin modele pentru artiști datorită frumuseții culorii lor roșiatice,

însă după ce sunt călcați în picioare, acești struguri sunt desfigurați și zdrobiți. Dar deși înfățișarea lor glorioasă s-a pierdut, sucii lor curge din teasc în vase și devine vin.

Vița trebuie să parcurgă acest proces lung de patru luni pentru a transforma apa din pământ și din aer în vin. Deci istoria viței este istoria transformării apei în vin. Aceasta este o lege a naturii. Așa se petrec lucrurile în Univers. Când adevărata Viță a venit pe pământ, El nu a făcut ceva nou. El nu a încălcat legile naturii. Înțelegeți? Deoarece El este adevărata Viță, e firesc să transforme apa în vin. Dar El este totodată și Fiul lui Dumnezeu. Și când Își mișcă degetul, procesul lent ce durează patru luni este scurtat la o milisecundă. Aceasta este prima minune: Domnul nostru a transformat în mod glorios apa în vin – El nu S-a negat cu niciun chip pe Sine. După ce Dumnezeu a creat Universul, El a spus că e foarte bine. În prima zi a fost bine, a doua zi la fel, dar când a terminat, totul era foarte bun. Și în ce privește legile naturii, acestea au fost foarte bune. Dumnezeu nu S-a negat pe Sine niciodată.

Aceasta este prima minune a lui Cristos. Însă mai trebuie subliniat ceva. Când Domnul a vorbit cu mama Sa, a spus: „N-a sosit încă ceasul Meu”. Ce înseamnă aceasta? Înseamnă că misiunea pentru care venise Domnul pe pământ era să schimbe apa în vin, dar timpul acela nu sosise încă. El aștepta momentul potrivit. În capitolul doisprezece, vedem că Filip îi spune Domnului Isus că au venit niște greci să Îl vadă. Aceștia spusese: „Am vrea să-L vedem pe Isus”. Când grecii doresc să-L vadă pe Isus, înseamnă că lumea nu mai are vin. Mari filosofi ca Socrate, Aristotel sau Platon s-au trudit să construiască raiul pe pământ. Au dorit să zidească un paradis aici pe pământ. După peste cinci sute de ani de încercări, în cele din urmă au venit niște greci: „Am vrea să Îl vedem pe Isus. Nu mai avem vin”. Atunci Domnul a spus: „Acum a sosit ceasul ca Fiul omului să fie glorificat” – acela era momentul în care Domnul nostru putea schimba apa în vin. Nici cei mai buni filosofi greci nu vor putea vreodată schimba lumea. Domnul a așteptat acel moment. Când cineva a spus: „Nu mai este vin pentru lumea aceasta”, acela a fost momentul ca Domnul nostru să fie răstignit pe Cruce pentru noi. Crucea este un teasc.

Vă aduceți aminte de întâmplarea de pe muntele Schimbării la față. Acolo Petru a spus: „Să facem trei corturi”. A spus aceasta pentru că se apropia sărbătoarea corturilor. Sărbătoarea corturilor se ținea chiar în sezonul când măslinile și strugurii erau copti. Domnul nostru S-a născut într-o iesle, a crescut, iar acum, pe muntele Schimbării la față, nu doar viața Lui, ci și lucrarea Lui L-au mulțumit atât de mult pe Tatăl, încât din cer s-a auzit acel glas: „Acesta este Fiul Meu preaiubit în care Îmi găsesc toată plăcerea”. Aceasta înseamnă că atunci când Domnul nostru a ajuns pe muntele Schimbării la față, El era asemenea strugurilor complet copti. Atunci s-a arătat în El gloria Fiului omului. Îi vedem acolo pe Moise și pe Ilie vorbind cu Domnul despre plecarea Lui. Cu alte cuvinte, Domnul Isus ar fi putut să Se înalțe la

cer de pe acel munte, dar nu a făcut-o. De dragul tău și al meu, a coborât de pe acel munte jos, tot mai jos, până la muntele Golgota. Acolo, adevărata Viță, adevărații struguri au fost trecuți prin teasc. Acela a fost adevăratul moment în care Domnul a transformat apa în vin. Istoria Crucii este istoria teascului.

Deci aceasta este prima minune. De ce avem noi vinul mai bun? De ce avem o viață plină de semnificație? Pentru că am fost aduși la zero, la capătul puterilor noastre. Acum depindem de lucrarea Domnului nostru de la Cruce. Acesta este începutul nostru. De aceea, fiecare dintre noi poate mărturisi că vinul mai bun a rămas până astăzi. Așa ne începem viața creștină. Apoi începem să creștem de la zero la zero. Mai devreme sau mai târziu vom realiza că nu mai avem pești. Tendința noastră este să lucrăm și să ne trudem. Noi ne gândim că, pentru creșterea spirituală, trebuie să facem ceva, că trebuie să ne mușcăm limba ca să rămânem răbdători și că trebuie să transpirăm și să vărsăm lacrimi ca să ajungem undeva, dar nu e așa. Această cale ne păstrează la zero până la capăt. Această viață este viața la zero. Domnul să vorbească inimilor noastre.

Să citim acum din evanghelia după Ioan, capitoul 21, versetul 1: „După acestea Isus S-a arătat din nou ucenicilor la Marea Tiberiadei. Și S-a arătat astfel: erau împreună Simon Petru, Toma cel numit Geamăn, Natanael cel din Cana Galileei, fii lui Zebedei și alți doi dintre ucenicii Săi. Simon Petru le-a spus: mă duc să pescuiesc. Ei i-au spus: venim și noi cu tine. Au ieșit și s-au suit în corabie, dar în noaptea aceea nu au prins nimic. Făcându-se dimineață, Isus a stat pe țărm. Totuși ucenicii nu știau că este Isus. Isus deci le-a spus: copilașilor, aveți ceva de mâncare? Ei I-au răspuns: nu. El le-a spus: aruncați mrejele în partea dreaptă a corăbiei și veți găsi. Au aruncat deci și nu o mai puteau trage de mulțimea peștilor”. Și versetul 11: „Simon Petru s-a suit în corabie și a tras plasa la mal plină cu pești mari, o sută cincizeci și trei”.

Aceasta este ultima minune a lui Cristos, singura săvârșită după învierea Sa. Petru împreună cu alți șase ucenici s-au întors la Marea Galileei să pescuiască. Petru a inițiat totul. El spusese: Mă duc să pescuiesc. Vă aduceți aminte ce se întâmplase cu Petru. El se lepădase de Stăpânul său de trei ori și, deși Domnul S-a întâlnit cu el și l-a îmbărbătat, totuși el a rămas într-o oarecare depresie. Și este evident că nu doar Petru era în această stare, ci și ceilalți ucenici. Într-un fel este de înțeles. Gândiți-vă ce declarase Petru înaintea Stăpânului său: „Nu mă voi lepăda niciodată de Tine. Dacă va trebui, voi muri pentru Tine”. Nu doar Petru a spus aceasta, ci toți ceilalți ucenici. Însă știți apoi ce s-a întâmplat. Toți au fugit, inclusiv Ioan. Cumva însă, Ioan a fost restabilit, el fiind singurul care a stat sub umbra crucii și a devenit martor ocular al răstignirii Domnului. El a încercat să descrie cele văzute, și, într-o zi, a fost pătruns de cuvântul acesta: Dumnezeu este dragoste. Înaintea de răstignirea Domnului, lumea nu știa cum să definească dragostea. Acum, privind la acea imagine, singura explicație posibilă era aceea că Dumnezeu este dragoste.

Vă imaginați cum majoritatea ucenicilor și-au călcat cuvântul. Ei doreau să fie niște eroi ai lui Cristos, dar au sfârșit prin a se împărăția ca niște șobolani. După aceea, chiar fiind încurajați de Domnul, puteți să vă imaginați depresia în care au căzut: „Chiar dacă dragostea Domnului este atât de mare, suntem noi vrednici să mergem mai departe cu El așa?”. Biblia nu spune exact ce era în inima lor, însă capitolul douăzeci și unu al evangheliei după Ioan ne oferă anumite sugestii. Aflat într-o stare de descurajare, Petru a spus: Mă duc să pescuiesc, declanșând astfel întoarcerea ucenicilor la vechea lor profesie.

Cu câțiva ani în urmă Domnul îi adresase lui Petru chemarea: „Vino după Mine. Te voi face pescar de oameni”. El a fost separat de lumea lui, scos din ea și, pentru el, vechea lui profesie nu mai exista. A fost un lucru minunat să-L urmeze pe Domnul. A învățat foarte multe lecții, dar, treptat, a descoperit că nu este calificat pentru aceasta. Petru Îl iubea pe Domnul, dar, în același timp, avea și foarte multe defecte. De exemplu, vorbea prea mult. De aceea, Domnul a trebuit să-l treacă prin mai multe lecții. Iar cea mai dificilă lecție a fost atunci când a descoperit că poate ajunge până acolo, încât se lepede de Domnul său. A fost într-adevăr o experiență șocantă. Când Domnul i-a spus: „Te vei lepăda de mine de trei ori”, Petru a spus: „Nu. E imposibil”, pentru că nu se cunoștea încă pe sine. Însă a sosit ziua în care Petru a căzut în mod îngrozitor. Atunci a înțeles că în natura lui exista o piedică ce nu-l lăsa cu nici un chip să devină un ucenic adevărat și credincios.

Acum deci îl găsim pe Petru, împreună cu alți șase ucenici, mergând la pescuit. Se aflau în aceeași zonă de pescuit, aceeași Mare a Galileii. Ei erau și acum experți în pescuit. Și totuși, puteți să vă imaginați că s-au trudit o noapte întreagă fără să prindă nimic? Acea Mare a Galileii reprezintă lumea. Ei părăsiseră lumea ca să-L urmeze pe Domnul, și vreau să accentuez că au procedat într-un mod foarte eroic. După căderea lor, au încercat să revină la ceea ce părăsiseră, însă nu au prins nimic toată noaptea. Atunci li s-au deschis ochii și au înțeles: lumea le întorcea spatele.

Dimineața, Domnul Isus stătea pe țârm. (În acele vremuri erau mulți comercianți dimineața pe țârm, care vindeau hrană pentru micul dejun.) Când Domnul i-a întrebat: „Aveți ceva de mâncare?”, ei au răspuns „Nu”. În ziua în care a înviat, Domnul îi întrebaseră același lucru pe ucenici: „Aveți ceva de mâncare?”. Atunci însă ei au spus: „Da” și I-au dat Domnului un pește. Un pește – aveau ceva să-I dea. Erau în Ierusalim. Ascultaseră de cuvântul Domnului de a rămâne în Ierusalim. Înțelegeți? Pentru că au rămas în Ierusalim, ei au rămas în voia Domnului și, indiferent în ce condiții ar fi fost, au avut ceva să dea Domnului, chiar dacă era numai un pește, iar Domnul a mâncat înaintea lor. Nu este nicio consacrare din partea noastră pe care Domnul să nu o accepte, indiferent cât de mică ar fi. Ei au avut doar un pește, dar au avut ceva să dea.

Acum însă, acești oameni nu mai erau în Ierusalim, ci se întorseseră la Marea Galileei. Aceeași întrebare: „Aveți ceva de mâncare?”, dar de această dată răspunsul a fost: „Nu”. Bineînțeles că nu. Uitați-vă la starea lor spirituală. Aceeași întrebare, însă un răspuns diferit. Cu alte cuvinte, s-au trudit întreaga noapte, iar rezultatul a fost zero. Este o rușine pentru niște experți. Este o rușine pentru niște profesioniști. Din partea lor nu se așteaptă doar zero. Însă aceasta s-a întâmplat.

Un cuvânt din partea lui Cristos: „Aruncați mreaja în partea dreaptă a corăbiei și veți găsi”. Întreaga noapte Petru și însoțitorii săi au încercat din toate părțile: din fața, spatele, laturile corăbiei; au apelat la întreaga lor pricepere și experiență profesională și totuși, nu au prins nimic. Dar un singur cuvânt din partea Domnului înviat, și au prins o sută cincizeci și trei de pești! Aceasta este încă o minune. Când suntem aduși la zero și mărturisim că suntem neputincioși, un singur cuvânt din partea Domnului, o simplă mișcare a degetului Său este suficientă să aducă o sută cincizeci și trei de pești mari. Nu orice fel de pești, ci pești mari. Cunoașteți apoi restul întâmplării. Nu avem timp, de aceea voi menționa doar câteva lucruri.

Când erau în Ierusalim și Domnul i-a întrebat dacă au ceva de mâncare, ucenicii au spus „da” și I-au dat Domnului un pește. De această dată însă, răspunsul a fost „nu”, iar Cristos, prin acea minune, le-a dat ucenicilor o sută cincizeci și trei de pești. Un pește este ceva rămas de la masă. Ei tocmai mâncaseră și le-a rămas o bucată de pește. I-au dat-o Domnului, și El a primit-o. Însă acum, când ei au fost reduși la zero, Domnul este Cel care le dă o sută cincizeci și trei de pești. Acest fapt este legat de moartea și învierea Domnului nostru, deoarece minunea s-a petrecut după învierea Lui. El le-a dăruit acel cadou minunat, o sută cincizeci și trei de pești. Ce înseamnă aceasta? Dacă citim cele patru evanghelii, descoperim că Domnul este cel mai mare pescar de oameni. El îi spusese lui Petru: „Te voi face pescar de oameni. Tu ești un expert pe Marea Galileii, dar Eu sunt un expert în această lume. În această lume sunt mulți pești, iar tu va trebui să îi prinzi”. Aceasta a fost misiunea încredințată lui Petru și celorlalți ucenici. Ei trebuiau să fie pescari de oameni. Dar întrebarea este: Cum pot ei prinde pești? Care este secretul? Dacă sunt chemați să fie pescari de oameni, cum se poate măsura lucrarea lor? Cum se poate calcula succesul sau eșecul lor? Zero pești înseamnă eșec. O sută cincizeci și trei de pești înseamnă succes.

Când suntem chemați de Domnul să fim pescari de oameni, nu suntem sortiți eșecului – în noi înșine, da, însă nu uitați că Isus Cristos este marele pescar de oameni. Citiți cele patru evanghelii ca să vedeți cu câți oameni a intrat Isus Cristos în contact. Numărul lor este o sută cincizeci și trei. Nu este timp să intru în detalii. Aceasta ar putea fi tema unei alte conferințe. Însă dacă citiți cele patru evanghelii, o să constatați că, pe parcursul vieții Lui pe pământ, Domnul nostru S-a ocupat în mod personal de o sută cincizeci și trei de suflete. Deci cei o sută cincizeci și trei de pești reprezintă

consecința contactului viu al lui Cristos cu oamenii. Iar acum, acești o sută cincizeci și trei au devenit darul Său pentru acești pescari de oameni.

Cu alte cuvinte, pentru noi este imposibil să devenim vestitori eficienți ai Evangheliei, însă secretul nostru este acesta: Cristos este cel mai mare pescar de oameni. Acești o sută cincizeci și trei reprezintă succesul Celui mai mare pescar de oameni din istorie. Dar dacă noi suntem părtași la același succes, aceasta se datorează numai morții și învierii Sale. El nu doar a murit pentru noi, ci a și înviat pentru noi, astfel că în noi există o putere a învierii. Cu această putere a învierii se vor produce minuni nu doar prin Cristos, ci și prin Biserica Lui. Deci, indiferent unde ne-am afla, indiferent cât de dificilă ar fi situația noastră, rețineți că noi am fost chemați să fim pescari de oameni. Prin noi înșine nu putem prinde nimic. Numărul peștilor prinși de noi va fi mereu zero. Însă un singur cuvânt al lui Cristos este suficient ca rezultatul să fie o sută cincizeci și trei de pești.

Acest număr este un număr foarte deosebit. El nu poate fi interpretat decât prin prisma scrierilor apostolului Ioan. În Apocalipsa el a mai consemnat un număr: șase sute șazeci și șase. Dacă alăturăm cele două numere, vom vedea că ele reprezintă ceva unic pentru slujirea lui Ioan. Nicidecum nu sunt accidentale. Cele două numere, o sută cincizeci și trei și șase sute șazeci și șase aparțin aceleiași clase. Aceasta ține de matematică. Dar Ioan era un simplu pescar. De unde știa el că cele două numere aparțin aceleiași clase?

Dacă te pricepi la matematică, vei constata, spre surprinderea ta, că numerele sunt „triunghiulare”. Nu am de gând să țin acum o lecție de matematică, ci doar voi încerca să explic lucrurile cât mai simplu. De exemplu, numărul șase este un număr triunghiular în sensul că putem forma un triunghi din unitățile sale. Adică, punând pe o masă șase pești, de exemplu, aceștia pot forma un triunghi astfel: punem un pește, sub el doi, iar apoi mai jos ceilalți trei. Am aranjat cei șase pești într-un triunghi. De aceea, șase se numește număr triunghiular. Exact în același mod putem proceda și cu numărul o sută cincizeci și trei. Putem aranja o sută cincizeci și trei de pești într-un triunghi: sus punem un pește, sub el doi, apoi trei, mai jos patru și tot așa până la al șaptesprezecelea rând. Adunând peștii de pe toate rândurile rezultă o sută cincizeci și trei. Astfel avem un triunghi de pești. Dar ce semnifică atunci numărul șaptesprezece? Dacă citim cele patru evanghelii, descoperim că de șaptesprezece ori apare cuvântul pește. Deci până aici avem o sută cincizeci și trei de pești – un număr triunghiular format din șaptesprezece rânduri.

Ei bine, exact același lucru se întâmplă cu șase sute șazeci și șase, însă acolo nu avem pești, ci fiare, pentru că șase sute șazeci și șase este numărul fiarei – o referire la anticrist. Dar de ce șase sute șazeci și șase? Deoarece cuvântul fiară apare în Apocalipsa de treizeci și șase de ori. Deci să ne gândim. Vom avea nevoie de o masă

mai mare. Începem și punem sus de tot o fiară, apoi două sub aceasta, trei mai jos, apoi patru pe rândul următor și tot așa până avem treizeci și șase de rânduri. Astfel, triunghiul are pe fiecare latură treizeci și șase de fiare. Aceasta este în Apocalipsa. În evanghelia după Ioan avem o sută cincizeci și trei de pești care pot fi aranjați într-un triunghi ce are pe fiecare latură șaptesprezece pești. Tot în această evangheliie după Ioan cuvântul pește apare de șaptesprezece ori. La fel se întâmplă și în Apocalipsa. Acolo cuvântul fiară apare de treizeci și șase de ori. Deci putem forma un triunghi uriaș cu câte treizeci și șase de fiare pe fiecare latură. Observați consecvența principiului? Aceste numere sunt specifice scrierilor lui Ioan.

Deci de ce șaptesprezece? În Biblie, numărul paisprezece ne amintește mereu de istoria Paștelui, pentru că mielul de Paște era jertfit în a paisprezecea zi. Când Domnul Isus a fost răstignit, numărând de la ziua anului nou paisprezece zile, în acea zi, de la ora douăsprezece până la ora trei după-masa, în timp ce preoții jertfeau mielul de paște la templu, Domnul nostru a strigat: „Dumnezeu Meu, Dumnezeu Meu, pentru ce M-ai părăsit?”. Iar apoi la ora trei după-masa, Domnul a murit pentru noi pe Cruce. Oare de ce găsim scris paisprezece generații, paisprezece generații, paisprezece generații până la nașterea lui Isus Cristos? Pentru că paisprezece întotdeauna ne aduce aminte de Cruce. După trei zile Domnul nostru a înviat, deci în Biblie, numărul șaptesprezece ne aduce mereu aminte de moarte și înviere. Așadar și o sută cincizeci și trei se referă la moarte și înviere. Noi întotdeauna suntem aduși la capătul resurselor noastre – aceasta este moartea, după care Domnul preia controlul, iar rezultatul este o sută cincizeci și trei de pești.

Aceasta este ultima minune. Cum poate atinge mărturia lui Cristos lumea? Prin noi nu se ajunge la niciun rezultat, însă, slăvit să fie Domnul, o sută cincizeci și trei de pești reprezintă o recoltă bogată. Doar Domnul nostru este în stare să prindă o sută cincizeci și trei de pești. Dar atunci când intrăm în contact cu Cristos, recolta Lui devine recolta noastră. Deci, slăvit să fie Domnul, calea noastră creștină este de la zero la zero. Noi credem că, după un progres, nu ar trebui să rămânem la zero, dar principiul morții și al învierii este întotdeauna prezent. În Domnul lucra moartea, ca viața să poată lucra în noi. Pe baza acestui principiu vom obține noi o recoltă minunată: o sută cincizeci și trei. Aceasta este recolta lui Cristos, dar Domnul a spus că Biserica va face la fel, și chiar mai mult – însă principiul rămâne întotdeauna același: o sută cincizeci și trei.

Înainte de a termina cu această minune, să vă reamintesc un lucru. Nu avem timp să citim acum, vă voi spune doar. Vă aduceți aminte că în Ezechiel, capitolul 47 există un râu care curge de sub pragul templului. La început era doar un mic izvor care apoi a început să crească, iar după o mie de coți apa a devenit mai adâncă, tot mai adâncă, și după patru măsuri a devenit un râu de apă vie ce nu putea fi trecut. El a curs spre Marea Moartă și când a atins apele ei, ceva s-a întâmplat: totul a fost adus

la viață. Eu am fost de multe ori la Marea Moartă. Acolo nu există pești. Concentrația sării de acolo este de zece ori mai mare decât în Marea Mediterană, de aceea peștii nu pot trăi acolo. De asemenea, în preajma ei nu există niciun pom, nicio urmă de viață. E ca un deșert. Când vizitezi Marea Moartă, pare a fi un loc blestemat. Va fi însă o minune acolo. Într-o zi, Marea Moartă va fi transformată și va fi întocmai ca Marea Galileii. Biblia spune că pe oriunde va curge râul, va răsări viața. Astăzi sunt mii de pescari pe Marea Galileii, dar nici măcar unul la Marea Moartă. Însă într-o zi Marea Moartă va fi ca și Marea Galileii: pomi și pești pretutindeni, iar pescarii își vor arunca mrejele în apele ei.

În capitolul 1 din evanghelia după Ioan scrie că viața este în El. În capitolul patru scrie că oricine crede în Domnul Isus, întocmai ca și femeia samaritană, va avea în el un izvor de apă vie. Deci, în primul capitol, viața este în El, iar în capitolul patru, viața este în noi. De ce? Deoarece în capitolul trei scrie că „atât de mult a iubit Dumnezeu lumea”, că L-a dat pe singurul Lui Fiu să moară pe Cruce pentru noi. De atunci, oricine crede în El are viața veșnică. Viața din El a devenit viață în noi. În capitolul patru vedem un izvor de apă vie ce țâșnește spre veșnicie. Astăzi acea viață există în noi, însă ea trebuie să crească. Prin lucrarea Crucii, prin apăsarea ei, cu fiecare măsurătoare se va vedea că râul devine tot mai adânc. Astfel, când ajungem la capitolul șapte, găsim un râu de apă vie.

În cele din urmă ajungem la sfârșitul evangheliilor după Ioan, unde întâlnim acest număr: o sută cincizeci și trei și deci și numărul șaptesprezece – adică viața trebuie să ajungă la punctul culminant. Când viața noastră se maturizează, rezultatul este dragostea. Dorim să vedem situația finală, sfârșitul acestor lucruri. În Ezechiel, capitolul 47 găsim cheia. Să citim ultima frază a versetului șase: „M-a luat și m-a adus înapoi pe malul râului. Când m-a adus înapoi, iată că pe malul râului erau o mulțime de copaci pe amândouă părțile. El mi-a zis: apa aceasta duce spre ținutul de răsărit, se coboară în câmpie și se varsă în mare (adică în Marea Moartă). Și vărsându-se în mare, apele mării se vor vindeca. Orice făptură vie care se mișcă va trăi pretutindeni pe unde va curge râul. Și vor fi o mulțime de pești, căci oriunde va ajunge apa aceasta, apele se vor face sănătoase și pretutindeni pe unde va ajunge râul acesta va fi viață”.

Să privim cu atenție versetul zece: „Pescarii vor sta pe malurile lui de la En-Ghedî până la En-Eglaim și vor întinde mrejele. Vor fi pești de felurite feluri, ca peștii mării cele mari”. Cum este descrisă aici recolta de pești? Aceasta este recolta vieții. Întâlnim aici o expresie: „pescarii vor sta pe malurile lui de la En-Ghedî până la En-Eglaim”. En înseamnă izvor. Deci „de la izvorul Ghedi până la izvorul Eglaim”, pretutindeni va fi o recoltă mare de pești. Există un fapt interesant aici. Ghedi și Eglaim sunt două cuvinte evreiești.

Cuvintele evreiești sunt, desigur, formate din litere, însă la evrei literele reprezintă totodată și numere. În ebraică există douăzeci și două de litere. Astfel, cifra unu în ebraică este de fapt litera alef – prima lor literă. Cifra doi este a doua lor literă. Deci primele zece litere reprezintă și primele zece cifre. Nu este nevoie de unsprezece, deoarece se pun alături prima și a zecea literă în acest sens. Astfel, a unsprezecea literă din alfabet reprezintă numărul douăzeci. Următoarea treizeci, apoi patruzeci și tot așa până la o sută. Apoi urmează două sute, trei sute și în cele din urmă patru sute – ultima literă ebraică. De aceea se poate calcula numărul unui cuvânt.

Revenind la En-Ghedi și En-Eglaim, dacă vom calcula valoarea numerică a cuvântului Ghedi și, de asemenea, a cuvântului Eglaim, vom găsi două numere: Ghedi ne va da numărul șaptesprezece, iar Eglaim va da o sută cincizeci și trei. Când încercăm să descriem recolta de pește, calea este reprezentată de două numere: șaptesprezece și o sută cincizeci și trei. Cu alte cuvinte, când citim o sută cincizeci și trei, înseamnă că intrăm în plinătatea binecuvântării lui Cristos. Iar binecuvântarea Sa respectă întotdeauna principiul morții și al învierii: în ce ne privește pe noi, întotdeauna eșuăm, însă prin Domnul nostru întotdeauna obținem recoltă. Deci când ajungem la sfârșitul evangheliei după Ioan, vedem că în spatele relatării din acel capitol se află de fapt imaginea din Ezechiel 47. În felul acesta putem vedea cum Cristos, prin mișcarea degetului Său, realizează ceva în viața noastră.

Începem de la zero și sfârșim la zero. Pe tot drumul, Crucea, prin apăsarea ei, ne va ține la zero. În acest fel I Se oferă Duhului Sfânt posibilitatea să lucreze în noi. Noi ne întrebăm: Cum vom putea supraviețui? Nu suntem nimic. Cum vom putea trăi? Slăvit să fie Dumnezeu, tocmai pentru că suntem nimic, strigăm, plângem din ce în ce mai tare declarându-ne neputința. Fără Cristos nu putem face nimic. Astfel, plânsul nostru devine rugăciunea noastră. Așa trăim. Așa supraviețuim și așa creștem. Dacă noul născut nu plânge, nu va crește. De aceea doctorul, dacă noul născut nu plânge, îl va întoarce cu capul în jos și îl va lovi, ca să plângă. Noi începem la zero și sfârșim la zero. Începem plângând și sfârșim plângând. Plânsul nostru este rugăciunea noastră.

Vindecarea fiului slujitorului împăratesc și învierea lui Lazăr

Ajungem acum la a doua și la a șaptea minune. Ambele sunt legate în întregime de rugăciune. Fiul unui slujbaş împăratesc este pe cale de a muri. Datorită unei rugăciuni, fiul său s-a vindecat. Domnul a răspuns rugăciunii. În a șaptea minune însă, vă amintiți că Maria și Marta au trimis vorbă Domnului: „Cel pe care îl iubești e bolnav”. Știau că

Domnul îl iubea pe Lazăr foarte mult, de aceea au considerat că acest mesaj scurt era suficient. Era o rugăciune scurtă, însă ele erau convinse că Domnul o va asculta. Totuși, spre surprinderea lor, Domnul nostru a zăbovit intenționat încă două zile. Când a ajuns în cele din urmă în sat, Lazăr era deja în mormânt. Era prea târziu. Domnul nu a răspuns rugăciunii lor. Dacă dorim să creștem înaintea Domnului, trebuie să învățăm arta rugăciunii. Rugăciunea nu e altceva decât un plânset.

Cum putem deci crește? Doar atunci când plânge este hrănit bebelușul de mama lui. Când ne rugăm, creștem. Nu prin ceea ce facem noi, ci prin aceste două minuni în care Cristos Și-a mișcat degetul. Rugăciunea este cea mai simplă lecție de învățat, dar și cea mai dificilă. Este o lecție de bază, dar în același timp cea mai profundă. Prin aceste două minuni vom învăța să creștem. Cu alte cuvinte, vom învăța cum să ne predăm. Viața creștină este o viață de predare. Înțelegeți? Când plângem, când ne rugăm – aceasta înseamnă că am fost aduși la nimic. Dar, slavă Domnului, prin rugăciunea noastră creștem. Deci a doua și a șaptea minune ne arată că viața noastră este o viață de rugăciune. Modelul creșterii în viața creștină este de la rugăciune la rugăciune. La început este de la zero la zero. Dacă creștem cu adevărat, ajungem să mergem din predare în predare. În felul acesta creștem spre maturitate.

Să citim acum din evanghelia după Ioan, de la capitolul 4, începând cu versetul 43: „Dar după cele două zile, El a ieșit de acolo și a plecat în Galileea pentru că Isus Însuși mărturisea că un profet nu este onorat în patria lui. Când a venit deci în Galileea, L-au primit galileenii, cei care văzuseră tot ce făcuse în Ierusalim în timpul sărbătorii, pentru că și ei veniseră la sărbătoare. El a venit deci din nou în Cana Galileii unde făcuse apa vin. Și era un slujitor împărătesc al cărui fiu era bolnav în Capernaum. El, auzind că Isus venise din Iudeea în Galileea, a mers la El și L-a rugat să coboare și să-l vindece pe fiul său pentru că era pe moarte. Isus deci i-a zis: Dacă nu vedeți semne și minuni, nicidecum nu credeți. Slujitorul împărătesc I-a zis: Doamne, coboară mai înainte de a muri copilul meu. Isus i-a spus: Mergi, fiul tău trăiește. Și omul a crezut cuvântul pe care i l-a spus Isus și a plecat. Dar deja pe când cobora el, robii lui l-au întâmpinat și i-au adus vestea, spunând: Fiul tău trăiește. El căuta deci să afle de la ei ceasul în care i-a fost mai bine. Și ei i-au spus: Ieri, la ceasul al șaptelea l-a lăsat febra. Tatăl a cunoscut deci că în ceasul acela Isus îi spusese: Fiul tău trăiește. Și a crezut el și toată casa lui”.

Să citim acum și din capitolul 11, de la versetul 1: „Și era un oarecare om bolnav, Lazăr din Betania, din satul Mariei și al Martei, sora ei. Maria era aceea care L-a uns pe Domnul cu mir și I-a șters picioarele cu părul capului ei, al cărei frate, Lazăr, era bolnav. Surorile deci au trimis la El spunând: Doamne, iată, acela pe care-l iubești este bolnav. Și Isus când a auzit, a spus: Boala aceasta nu este spre moarte, ci pentru gloria lui Dumnezeu, ca să fie glorificat Fiul lui Dumnezeu prin ea. Și Isus iubea pe

Marta și pe sora ei și pe Lazăr. Când a auzit deci că el este bolnav, atunci a rămas două zile în locul în care era”.

Deocamdată acestea sunt versetele de care ne folosim. Prin harul lui Dumnezeu vom discuta în continuare despre a doua și a șaptea minune. Deja am spus că prima și ultima minune formează o pereche, având elemente similare: nu a mai fost vin și nu au mai fost pești, iar la urmă vedem vinul mai bun și cei o sută cincizeci și trei de pești. Când ajungem la a doua pereche de minuni ale lui Cristos, găsim din nou niște asemănări. În ambele cazuri situația de rezolvat era urgentă: fiul unui slujbaș împărătesc era pe moarte, și, în a șaptea minune, Lazăr era foarte bolnav. În ambele situații întâlnim o rugăciune: rugăciunea slujbașului împărătesc și cea a surorilor lui Lazăr care I-au trimis vorbă la Isus spunându-i: „Cel pe care-l iubești este bolnav”. Ele știau că nu trebuie să mai adauge ceva, căci, după cum ne spune Biblia „Isus iubea pe Marta și pe sora ei și pe Lazăr”.

În limba greacă, cuvântul folosit se referă la o dragoste mai profundă și nu face parte din greaca clasică. Dacă i-am fi întreat pe Socrate, Aristotel sau Platon, ei ar fi avut o oarecare idee despre acest cuvânt, însă nu știau mai mult. Ei cunoșteau în schimb alte două cuvinte: eros, cuvânt legat de trupul nostru fizic, și fileo, legat de sufletul nostru. Acestea erau cele două cuvinte, bine cunoscute în lumea greacă, care înseamnă dragoste. Mai era însă un cuvânt, agape, nu prea folosit pe vremea aceea, care înseamnă dragoste adâncă – o dragoste în spatele căreia se află un principiu și care nu are de-a face atât cu sentimentele noastre, ci mai degrabă cu voința noastră. Mai mult, este o dragoste în acțiune. Duhul Sfânt a folosit intenționat în Noul Testament acest cuvânt necunoscut tocmai pentru că în lume nu găsim acest fel de dragoste. Când Ioan a spus: „Dumnezeu este dragoste”, a folosit acest cuvânt. Dar, întrucât cuvântul este folosit, practic, doar în Noul Testament, pentru a ști ce sensuri are trebuie să parcurgem întregul Nou Testament. Trebuie să vedem cum folosește Duhul Sfânt acest cuvânt.

Nu știu cum este la voi, dar, cel puțin în Statele Unite ale Americii, tinerilor le place să folosească des cuvântul „pătrat”, desigur nu în sensul unei forme geometrice. La ce se referă ei când spun: „tatăl meu este foarte pătrat”? Ca să înțelegem trebuie să adunăm mai multe date privind felul în care e folosit cuvântul. În dicționar scrie că pătratul este o formă geometrică, dar dacă dorești să cunoști înțelesul atribuit de tineri, trebuie să vezi cum folosesc ei acest cuvânt. Astfel descoperim că ei se referă la faptul că tatăl lor este cam demodat. Dacă nu ești demodat, probabil poți să porți o cămașă fără prea mulți nasturi. Însă tatăl meu este demodat. El poartă chiar și cravată. Deci din felul în care e folosit un cuvânt, putem extrage înțelesurile sale. Mai știu un exemplu din limba engleză: cuvântul „cool”. Ce înseamnă de fapt cuvântul „cool”? Când scade temperatura, noi spunem că e frig (cool în engl.). Dar dacă îi întrebăm pe tineri, pentru ei totul este „cool”. Deci la ce se referă? La ceva minunat,

extraordinar, grozav – însă acum ei spun „cool”. Același principiu se aplică și cuvintelor din Noul Testament și, slăvit să fie Domnul, cuvântul agape a fost folosit foarte des de Duhul Sfânt și știm că a fost folosit în legătură cu duhul nostru. El semnifică dragostea profundă, în spatele căreia stă un principiu

Biblia spune că „Isus iubea pe Marta, pe sora ei și pe Lazăr”. Domnul într-adevăr îi iubea, ceea ce nouă ne spune că El ar fi trebuit să Se grăbească să ajungă la Lazăr. Însă Biblia spune că tocmai pentru că i-a iubit, El a mai rămas două zile în locul în care era. Putem numi aceasta dragoste? Rugăciunea lor a fost: „Cel pe care îl iubești este bolnav”. Ei aveau încredere în dragostea lui Isus. Nu a fost nevoie să mai adauge ceva la rugăciune. Erau convinși că Domnul Se va grăbi. Însă, spre surprinderea noastră, Domnul a mai zăbovit două zile. Aceasta este dragostea. Aceasta este lecția ce o avem de învățat cu privire la rugăciunea noastră.

Așadar, în ambele situații a apărut o urgență și rugăciunea a fost rostită. În ambele cazuri, pe de o parte, rugăciunea a fost ascultată – fiul slujbaşului împărătesc a fost vindecat și Lazăr, chiar dacă murise, a fost înviat, spre slava lui Dumnezeu, însă, pe de altă parte, rugăciunea nu a primit răspuns. Vedeți cum cele două minuni alcătuiesc cu adevărat o pereche? Ce lecție avem de învățat de aici? Deja am spus că, întrucât noi începem viața creștină de la zero, începem neavând nimic. Cum putem trăi? Cum putem supraviețui? Nu putem face nimic decât să plângem, dar plânsul nostru este rugăciunea noastră. Acesta este modul în care noi creștem în Cristos. Viața noastră creștină este de la zero la zero, de la rugăciune la rugăciune, de la predare la predare. Acesta este înțelesul acestei perechi de minuni.

Dorim să pătrundem acum mai adânc în aceste lucruri. Dacă studiem cele două relatări cu atenție, vedem că cele două minuni sunt ca două oglinzi – într-o oglindă ne putem vedea pe noi înșine. Noi suntem exact ca slujbaşul împărătesc sau ca Maria și Marta. Dar, slăvit să fie Dumnezeu, chiar dacă uneori noi credem că rugăciunea este doar o rugăciune, în realitate fiecare rugăciune îi oferă lui Dumnezeu o ocazie deosebită de a-Și mișca degetul și de a acționa în viețile noastre.

Fiul slujbaşului împărătesc era foarte bolnav. Puteți să vă imaginați ce se petrecea în inima tatălui său. Cât de mult dorea el ca fiul lui să fie vindecat, însă toate împrejurările îi stăteau împotrivă. Trebuia să schimbe cumva situația, dar totul mergea spre inevitabilul final. El a știut că Cineva poate să întoarcă lucrurile spre bine, să transforme totul din ceva negativ în ceva pozitiv; a știut că întreaga speranță se află la Domnul Isus, așa că a străbătut tot drumul de la Capernaum la Cana pentru a-L găsi. Să vă spun poziția geografică a acestor localități. Marea Sărată este la patru sute treizeci de metri sub nivelul mării. Marea Galileii se află la două sute de metri sub nivelul mării și este cea mai mare mare cu apă dulce aflată sub nivelul mării, iar Capernaum este chiar lângă ea. Cana este tocmai la nivelul mării. Deci pentru a

ajunge din Capernaum la Cana trebuie să urci. Niciodată nu ești atât de conștient de limitările propriului trup ca atunci când urci: cu cât ai mai multe kilograme în plus, cu atât urcușul este mai dificil. Însă acel slujbaș împărătesc a fost gata să facă acest efort pentru a ajunge la Domnul Isus.

Desigur, el voia ca Domnul să-i vindece fiul. Văzuse înainte cum Domnul făcuse minuni în Capernaum, văzuse cum la o singură atingere a Sa, oamenii erau vindecați, așa că, în mintea lui, soluția era ca Domnul să parcurgă întreg drumul de la Cana la Capernaum – de aceea rugăciunea lui a fost: „Doamne, coboară înainte de a muri copilul meu”. Înțelegeți? Ne aflăm la nivelul mării, deci rugăciunea a fost: „Coboară la două sute de metri sub nivelul mării. Dacă vei fi lângă patul de moarte al fiului meu, el se va vindeca”. Acest slujbaș împărătesc nu are absolut nicio problemă să creadă în puterea Domnului Isus, însă el a găsit o soluție și dorea ca rugăciunea lui să fie ascultată conform acesteia. Nu avea nicio temere privitor la puterea Domnului de a vindeca. Și noi avem mereu o astfel de problemă. Lecția este: Credem noi în înțelepciunea Lui?

Uneori când ne rugăm, credem că Domnul ar face mai bine să răspundă conform înțelepciunii noastre: „Dacă Domnul ar coborî din Cana la Capernaum, cu siguranță fiul meu ar fi vindecat”. Înțelegeți de ce Domnul a rostit acea mustrare la modul general, „dacă nu vedeți semne și minuni, nicidecum nu credeți”? Vreți să vedeți! Vreți să Mă vedeți venit la Capernaum. Aceasta este calea voastră, metoda voastră, înțelepciunea voastră. Așadar, ce avem de făcut cu privire la o anumită situație? Trebuie să credem, atât în Cristos, cât și în înțelepciunea Sa, iar aici avem întotdeauna probleme. Era foarte simplu ca Domnul să coboare cu slujbașul împărătesc la Capernaum și să-i vindece fiul, rugămintea lui fiind astfel ascultată. Însă atunci slujbașul împărătesc nu ar fi fost schimbat.

De ce ne rugăm noi? Ne rugăm pentru că dorim să schimbăm condițiile în care ne aflăm. Cu alte cuvinte, dorim, într-un fel, să-L schimbăm pe Domnul. Dacă Dumnezeu ar accepta să fie schimbat, dacă Cristos ar coborî la Capernaum, problema noastră ar fi rezolvată. De fiecare dată când ne rugăm, ne așteptăm să punem cumva în mișcare acea mână care poate schimba totul. Nu stăm nicio clipă să ne gândim că atunci când Domnul răspunde rugăciunii noastre, El dorește, de asemenea, să-Și miște degetul și în viețile noastre. Strict vorbind, ar fi mult mai ușor pentru Domnul să ne schimbe împrejurările. Dar e nevoie de o minune ca *noi* să fim schimbați.

Cunoașteți istoria lui Iona. Când Iona a pornit tocmai în direcția opusă chemării sale, a fost ușor pentru Domnul să-l oprească: a trimis un vânt de răsărit, și Iona a naufragiat, fiind aruncat din corabie. A fost ușor pentru Domnul să pregătească un pește uriaș în care Iona să stea trei zile și trei nopți. Mai târziu, a fost ușor pentru Domnul să pregătească o plantă care să-l protejeze pe Iona de soare și să-i ușureze durerea. Apoi tot Domnul a fost cel care a trimis o insectă care să distrugă planta și

să-l lase pe Iona descoperit, în arșița soarelui. Iona a spus: „Vreau să mor. Vreau mai bine să mor decât să trăiesc”. În această întâmplare vedem că a fost ușor pentru Dumnezeu să schimbe toate situațiile în care se afla Iona. Vântul de răsărit a ascultat de porunca lui Dumnezeu, peștele a ascultat de porunca lui Dumnezeu, dar nu și Iona. Când Dumnezeu i-a spus: „Du-te la Ninive” adică spre est, el a mers spre vest, spre Spania de azi. Înțelegeți? Ninive se află în Orientul Mijlociu. Când Dumnezeu i-a spus: „Du-te spre răsărit”, el a mers spre apus.

Când primul meu născut era încă foarte mic, dacă îi spuneam să meargă spre răsărit, întotdeauna mergea spre apus. Nu mai știam ce să facem cu el. Avea o voință foarte puternică. Așa că, în cele din urmă, ne-am învățat lecția. Data următoare când am dorit ca el să meargă spre răsărit, i-am spus să meargă spre apus – și exact așa a făcut. Și noi suntem asemenea lui Iona. Iona a fugit spre Tars dintr-un motiv foarte nobil din punctul lui de vedere, de aceea nici nu l-a muștrat conștiința. Însă Dumnezeu trebuia să lucreze ceva în el. În primele două capitole îl vedem pe Iona în pânțele peștelui. Aceasta este o minune. În ultimele două capitole din cartea lui Iona, el însuși devine o minune. Pe când traversa cetatea Ninive, toți se uitau la el ca la unul ieșit dintr-un pește. Avea cicatrici pe tot trupul, din cauză că a fost în interiorul peștelui. Când locuitorii din Ninive l-au văzut pe Iona, ei au văzut o minune. Știți de ce? Pentru că ei se închinau peștelui ca unui zeu. Au spus: „Iată unul care a ieșit dintr-un pește și care predică Evanghelia”. Nu e de mirare că întreaga cetate, de la cel mai mic până la cel mai mare, s-a pocăit. Dar ce lecție a avut Iona de învățat? De la minunea de a fi în pânțele peștelui până la a deveni el însuși o minune. Aceasta este lucrarea Crucii în viața noastră. Nici nu ne dăm seama cât de des suntem ca Iona. Iona a fost o persoană foarte dificilă. Nici măcar peștele nu l-a putut suporta! De aceea, după trei zile și trei nopți a trebuit să-l dea afară. Cât de dificilă era această persoană! Dar Domnul a putut să-l schimbe, și El poate să ne schimbe și pe noi.

Când ne rugăm, noi formulăm o cerere, însă, fără să ne dăm seama, Îi oferim Domnului prilejul să-Și miște degetul în viața noastră pentru a fi schimbați în chipul Lui, din slavă în slavă. Răspunsul la rugăciune este mai mic decât răsplata rugăciunii. E minunat când primim răspuns la rugăciuni, însă nu uitați că există o răsplată în spatele rugăciunii, și anume aceea de a fi schimbați. Rugându-ne, așteptăm ca Dumnezeu să facă ceva, să facă un lucru minunat; așteptăm ca Dumnezeu să Se schimbe, în timp ce eul nostru refuză să fie schimbat. Din acest motiv Domnul nostru trebuie să facă ceva.

În acest caz, Domnul voia să-l schimbe pe slujbașul împăratesc. Acesta avea nevoie de o lecție. Noi trebuie să credem nu doar în puterea lui Cristos, ci și în înțelepciunea Lui. Putem spune că, în cele din urmă, într-un sens Domnul a răspuns rugăciunii lui, și totuși, într-alt sens, nu i-a răspuns. Domnul nu a coborât la

Capernaum. Rugăciunea slujbaşului a fost: „Coboară, și fiul meu va fi vindecat”. Domnul i-a răspuns rugăciunii în sensul că fiul lui a fost vindecat. În același timp însă, nu i-a răspuns, în sensul că nu a coborât cu el. Aceasta este slava Domnului nostru. Aceasta este înțelepciunea Domnului nostru. Când învățăm lecția rugăciunii, trebuie să ținem minte că suntem datori să ne predăm înaintea Lui, să recunoaștem că nu suntem nimic, că suntem pur și simplu neînțelepți. Dacă Domnul răspunde rugăciunilor noastre, aceasta este întotdeauna potrivit căii Lui, iar calea Lui este următoarea: „Du-te, fiul tău trăiește”. Când Domnul a spus aceste cuvinte, nu se afla în Capernaum. Dar, deși El era în Cana, un simplu cuvânt din partea Lui - „fiul tău trăiește” - a fost suficient ca fiul slujbaşului să se vindece chiar în clipa aceea. Slujbaşul împărătesc nu a știut nimic la început, însă mai târziu a înțeles secretul. Astfel a învățat lecția minunată a rugăciunii, a învățat ceva ce până atunci nu știuse.

Întotdeauna când ne rugăm, învățăm o lecție nouă. De fiecare dată când ne rugăm, avem ocazia să spunem: „Am experimentat ceva ce nu am mai experimentat până acum”. A fost odată o misionară din Marea Britanie care a lucrat în India. Se numea Amy Carmichael. Când era încă mică – avea vreo șase ani –, s-a rugat Domnului să îi facă ochii albaștri. Avea ochi căprui și voia să aibă ochi albaștri. (Astăzi nu mai este nevoie de rugăciune pentru așa ceva! Știți cum se fac ochii albaștri. Chiar și părul poate fi vopsit în orice culoare.) Amy Carmichael însă a trebuit să se roage pentru aceasta. „Doamne, schimbă în albastru culoarea ochilor mei”. Spre surpriza ei, Domnul nu i-a răspuns rugăciunii. Nici nu și-a dat seama atunci ce lecție avea de învățat din aceasta. A rămas cu o mâhnire în inima ei: de ce nu îmi răspunde Domnul la rugăciune? Până când, într-o zi, a înțeles. Ea a ajuns să lucreze ca misionară între fetele vândute la templu ca prostituate, având o dorință puternică să le elibereze de acolo. Astfel, când mergea la templu, se îmbrăca asemenea femeilor indiene, ca nimeni să nu-și dea seama că ea este străină. Arăta ca oricare altă indiană. Atunci și-a dat seama că a fost spre binele ei că Dumnezeu nu i-a răspuns rugăciunii, pentru că, dacă ar fi avut ochi albaștri, oamenii și-ar fi dat imediat seama că nu e din India. Vedem deci că Domnul nu a răspuns rugăciunii lui Amy Carmichael pentru că ea avea nevoie de ochi căprui, ca să facă o lucrare după voia lui Dumnezeu.

Lecția continuă: slujbaşul împărătesc a auzit cuvântul Domnului, însă a aflat despre vindecarea fiului său doar mai târziu. Drumul parcurs din Cana până la Capernaum a fost un drum special. El nu a văzut cu ochii lui pe fiul său vindecat. Dacă ar fi văzut pe loc că fiul său este vindecat, lucrurile ar fi fost sigure. Dar rețineți, înainte de a-și vedea rugăciunea, el a avut doar cuvântul Domnului. Și a plecat din Cana având doar acel cuvânt. Acesta este un tablou deosebit: drumul din Cana până în Capernaum este drumul credinței. Dacă vrem să învățăm cum sunt ascultate rugăciunile noastre, secretul este credința.

Să vă dau un exemplu. Mă rog ca Domnul să îmi dea un ceas. Să presupunem că sâmbăta aceasta mă rog, iar sâmbăta viitoare primesc ceasul. Dacă nu am învățat niciodată lecția credinței, în tot acest proces eu văd doar două puncte: primul punct este când mă rog, iar al doilea este sâmbăta următoare, când văd ceasul și mulțumesc Domnului că mi-a răspuns rugăciunii. Dar, în calitatea noastră de creștini, noi trebuie să învățăm o lecție mai profundă. În procesul rugăciunii nu există doar două puncte, ci trei. Cu alte cuvinte, între sâmbăta aceasta și sâmbăta viitoare eu continui să mă rog și poate marți (încă nu am primit ceasul), în timp ce stau în prezența Domnului și citesc din Biblie sau mă aflu în părtășie cu frații, Domnul îmi vorbește și cunosc foarte clar în adâncul meu că El deja mi-a răspuns la rugăciune. Ei bine, de marți până sâmbăta următoare - aceea este calea credinței.

Mulți oameni nu știu ce este credința. Când ei spun „credință”, de fapt se referă la speranță: „Domnul mă va vindeca”. Dar credința este: „Domnul a spus” – Te bazezi pe cuvântul Lui, și, în cele din urmă, obții ce ai cerut. Când Watchman Nee avea aproape douăzeci și cinci de ani, a ajuns să fie foarte bolnav. Doctorul i-a spus: „Mergi acasă, nu mai are rost să-mi plătești”. Așa că el a mers acasă și a zăcut pe patul de moarte. Mama lui deja îi pregătise pantofii cu care să fie îngropat. Dar, pe când se afla pe patul de moarte, a primit de la Domnul trei cuvinte. Primul a fost: „Șezi”, la care Watchman Nee a început să se târuiască cu Domnul. „Dacă tot e să mor, măcar să nu mor în această poziție”. Atunci a primit cuvântul: „Stai în picioare”. Era tot transpirat. (De fapt, aceste cuvinte se află în epistola către efeseni.) Apoi a primit cuvântul: „Umbă”. A început să umble și a coborât de la mansardă la primul etaj. A bătut la ușa camerei unde niște surori se rugau pentru el. Ele nu s-au așteptat niciodată ca Domnul să-l vindece. Însă din clipa aceea, boala lui de plămâni a fost vindecată. A murit de abia la șaiszeci și nouă de ani.

Așadar, astăzi am zăbovit asupra lecției credinței. E o lecție foarte importantă. Ce este credința? „Domnul a spus.” Știți că, odată, Domnul le-a cerut ucenicilor să treacă de cealaltă parte a unui lac. El a spus: „Să trecem de partea cealaltă”. Pe când se aflau ei încă pe mare, s-a stârnit o furtună puternică și, desigur, ucenicii au intrat în panică. Uneori, când călătoresc cu avionul, se întâmplă să trecem prin vreo turbulență atmosferică. Atunci aștept doar să vină stewardesele: dacă ele zâmbesc, înseamnă că totul este în regulă, dar dacă sunt agitate, înseamnă că ne aflăm în primejdie.

Petru era un marinar profesionist. Domnul dormea foarte bine acolo în corabie. S-au dus și L-au trezit pe Domnul – vă dați seama, nu Domnul era profesionistul, ci ei! Iar când Domnul S-a trezit, le-a spus: „Puțin credincioșilor”. Ce este credința? Domnul le-a spus: „Să trecem de partea cealaltă”, nu „Să mergem la fundul lacului”. Dacă Domnul a spus să trecem pe partea cealaltă, înseamnă că acolo vom și ajunge. Deci când învățăm să ne rugăm, lecția este foarte clară: înainte de a vedea răspunsul la rugăciune trebuie să avem un cuvânt, iar când primim cuvântul, putem începe să-I

mulțumim Domnului. Aceasta este calea credinței. Slujbașul împărătesc a pornit la drum având doar cuvântul Domnului: „Fiul tău va trăi”, și, cu toate că nu a văzut în acel moment împlinirea minunii, la urmă a aflat că fiul său a fost vindecat.

Acest slujbaș a învățat o lecție importantă. În primul rând, el I-a dat voie Domnului să facă o lucrare de transformare, I-a dat voie Domnului să-Și miște degetul în viața lui; în același timp, a învățat ceva ce nu mai știuse până atunci, o lecție foarte simplă: lecția credinței. A început să cunoască ce este calea credinței. Eu cred că aceasta este o lecție foarte importantă.

Să citim acum din capitolul 11 al evangheliei după Ioan, de la versetul 35: „Isus plângea. Iudeii deci spuneau: „Iată cât îl iubea!” Iar unii dintre ei spuneau: „Nu putea oare Acesta, care a deschis ochii orbului, să facă așa ca și acesta să nu moară? Isus deci, suspinând din nou în Sine, a venit la mormânt. Și era o peșteră și o piatră era așezată peste ea. Isus a spus: ridicăți piatra. Marta, sora celui mort, I-a spus: Doamne, deja miroase greu, pentru că este mort de patru zile”. Și de la versetul 41: „Au ridicat deci piatra. Și Isus a ridicat ochii în sus și a spus: „Tată, Îți mulțumesc că M-ai ascultat. Eu știam că întotdeauna mă ascuți, însă pentru mulțimea care stă împrejur am spus, ca să creadă că Tu M-ai trimis”. Și spunând acestea, a strigat cu glas tare: „Lazăre, vino afară!” Și mortul a ieșit, legat la picioare și la mâini cu fâșii de pânză, și fața îi era înfășurată cu un ștergar. Isus le-a spus: „Dezlegați-l și lăsați-l să meargă”.

Ajungem acum la a șaptea minune, care formează o pereche împreună cu cea de-a doua. Ele ne oferă mai multe lecții legate de rugăciune. Am menționat deja unele lucruri despre acestei întâmplări. Era o situație stringentă, pentru că Lazăr era foarte bolnav. Surorile lui au trimis vorbă la Isus spunându-I: „Cel pe care-l iubești este bolnav”. Așa cum am mai spus, deoarece surorile cunoșteau dragostea Domnului lor, erau sigure că El le va asculta. Au știut că nu era cazul să spună mai multe cuvinte. Uneori în rugăciunile noastre spunem multe cuvinte, din cauză că nu Îl cunoaștem pe Domnul nostru. Ne gândim că dacă folosim multe cuvinte, Domnul trebuie să ne asculte. Dar acest lucru nu este adevărat. Dacă Îl cunoști pe Domnul, dacă știi cu adevărat cât de mult te iubește El, rugăciunea ta va deveni foarte scurtă. Întocmai ca această rugăciune. Nici nu au trebuit să-I reamintească Domnului, pentru că erau foarte sigure că El îl va vindeca repede pe fratele lor. În acea vreme Domnul se afla în Betania. Maria, Lazăr și Marta erau de asemenea în Betania. Dar sunt două localități cu numele Betania: una este chiar lângă Ierusalim, iar cealaltă se află dincolo de râul Iordan. Drumul de la o Betanie la cealaltă durează patru zile. Betania de dincolo de Iordan este de fapt un oraș în sudul Siriei de azi. Vă amintiți când Dumnezeu l-a ascuns pe Ilie la pârâul Cherit? La acel pârâu se afla Betania de dincolo de Iordan.

Surorile I-au spus: „Cel pe care-l iubești este bolnav”, și această scurtă rugăciune a lor ne dovedește că aveau încredere în dragostea Domnului. Dacă Stăpânul îl iubea cu

adevărat pe Lazăr, fără îndoială că va veni acolo imediat. Duhul Sfânt a mai introdus apoi un verset: „Isus iubea pe Marta, pe sora ei și pe Lazăr. Când a auzit deci că el este bolnav, a mai rămas două zile în locul în care era”. Domnul Isus a zăbovit în mod intenționat încă două zile. Noi ne-am gândi că dacă Domnul îl iubea pe Lazăr, ar fi trebuit să meargă imediat – dar nu, ci tocmai pentru că îl iubea pe Lazăr, tocmai pentru că le iubea pe Marta și pe Maria, a mai zăbovit două zile. Iar aceste două zile au adus o încercare foarte mare în viața Martei și a Mariei. Ele s-au așteptat ca rugăciunea lor să fie ascultată. Când au văzut însă că Stăpânul lor nu sosește și că se face ziua a patra și fratele lor era deja în mormânt, vă puteți imagina că cele două zile în care Domnul a zăbovit au aruncat o umbră în viața celor două surori.

În gândirea lor, dacă Domnul îl iubea pe Lazăr, acesta nu trebuia să moară. De altfel, când Isus a plâns, niște evrei au și remarcat: „Iată cât îl iubea. Nu putea oare Acesta, care a deschis ochii orbului să facă așa, ca și acesta să nu moară?”. Dacă Domnul l-ar fi păzit pe Lazăr de moarte, prin aceasta Și-ar fi dovedit dragostea – și exact așa gândeau și Maria și Marta. Dar când lucrurile s-au întâmplat contra dorinței și așteptărilor lor, vă puteți imagina prin ce suferințe și încercări au trecut cele două surori. Însă rețineți: tocmai pentru că Domnul le iubea, de aceea au trecut ele prin această încercare.

În cele din urmă Domnul a ajuns în satul lor, însă cu o întârziere de patru zile. Potrivit tradiției evreiești, când cineva moare, duhul și sufletul lui plutesc o vreme deasupra mormântului, fiind posibil să intre înapoi în trup și omul să învie. Orice evreu știa că dacă trec mai mult de patru zile, atunci nu mai este nici o speranță, omul fiind mort pentru totdeauna. Acea moarte trecuse de orice posibilitate de întoarcere. După patru zile nu mai rămânea decât disperarea. Uneori disperarea noastră nu este reală. Lecția prin care trebuiau să treacă cele două surori era aceea că fratele lor era mort, mort cu adevărat. Deci, când Domnul a spus: „Dați piatra la o parte”, știți cine a încercat să-L împiedice să facă aceasta? Nu vă vine să credeți: Marta! Ea a spus: „Nu faceți asta. E deja mort. Este mort cu adevărat. Nu mai are nici un rost să se facă ceva”. În ochii celor două surori, dacă Stăpânul lor l-ar fi iubit pe fratele lor, trebuia să vină mai devreme. Dacă Domnul ar fi fost acolo mai devreme, fratele lor nu ar fi murit. De aceea ele s-au și plâns înaintea Domnului. Marta s-a plâns, Maria s-a plâns – ca și cum l-ar fi spus Domnului: „Ai venit prea târziu. Dacă l-ai iubit pe Lazăr, de ce nu ai venit mai devreme?”.

Vedem că Marta s-a plâns, și la fel și Maria, însă există o diferență între cele două. Când Maria s-a plâns, ea s-a plâns la picioarele Domnului. Postura Mariei a fost întotdeauna una de prosternare la picioarele Domnului. Aceasta era viața ei. Ea a turnat untdelemn pe picioarele lui Isus și a stat la picioarele Lui, ascultând cuvântul Lui. Acum, exact în același loc, la picioarele Lui, ea își vărsa plângerea. Problema

noastră este că înainte ca Domnul să ne audă plângerea, o aude lumea. Oricum, a ne plânge nu este un lucru bun, însă cel puțin Maria s-a plâns înaintea Domnului, la picioarele Lui: „Doamne, dacă ai fi fost aici, n-ar fi murit fratele meu”. Cu alte cuvinte: „Dacă l-ai fi iubit cu adevărat pe fratele meu, ai fi venit aici mai repede”. Domnul nu a răspuns rugăciunii lor. A venit prea târziu. Dar nu, Domnul a ajuns acolo tocmai la timpul potrivit, iar Maria și Marta au avut ocazia să descopere cât de mult erau guvernate de eul lor. Vedem clar că, deși Îl cunoșteau foarte bine pe Domnul și erau prieteni buni, viața eului era foarte puternică în cele două surori. „O, dacă Domnul l-ar fi vindecat pe fratele meu! Chiar dacă nu l-am spus să vină mai repede, trebuia să fie aici mai devreme” – și pentru că El nu a făcut asta, Marta chiar a încercat să-L oprească să mai acționeze: „Nu mai fă nimic. E prea târziu”.

Slăvit să fie Domnul, după această lecție a rugăciunii, când Marta și Maria au privit înapoi, au realizat ce puternică era viața eului lor. Din acest motiv Domnul nostru Și-a întârziat venirea. În felul acesta a adus la lumină viața eului din cele două surori. Ele au trebuit să învețe o lecție ca și fratele lor. Domnul a așteptat până când moartea a devenit ireversibilă, pentru că Maria și Marta trebuiau să moară față de ele însele, trebuiau să moară față de propria lor părere și să țină minte că Învățătorul lor este Stăpânul. Dumnezeu a fost glorificat prin această întârziere intenționată. Când Maria și Marta au considerat că lucrurile au mers atât de departe, încât au atins ireversibilul, Domnul a strigat cu glas tare: „Lazăre, vino afară”. Domnul nu a spus doar: „Vino afară”. Dacă ar fi spus doar atât, atunci ar fi venit afară toți morții. Domnul a fost foarte atent. Numai Lazăr trebuia să iasă. Această experiență era una personală. Lazăr ajunsese în punctul morții depline, ireversibile; moartea lui era adevărată, reală. Potrivit cu ceea ce a spus Domnul nostru, morții vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu. Deci, când Lazăr a auzit acel glas: „Lazăre, vino afară”, a ieșit, într-adevăr, prin înviere.

Rugăciunea surorilor a fost ascultată într-un mod glorios. Noi ne gândim: „Dacă Domnul vrea să îmi răspundă la rugăciune, fratele meu nu ar trebui să moară. Ar trebui să vină mai devreme”. Dar nu. Domnul nostru a ajuns acolo la timp. El nu greșește niciodată. Domnul nu s-a scuzat niciodată față de cele două surori. La fel, Domnul nu se va scuza niciodată nici față de noi. În felul Său minunat de a lucra cu noi, din dragoste, totul este măsurat cu atenție, până când vom realiza cât de mult se împotrivesc voia noastră voii lui Dumnezeu și cât de dominați suntem de eul nostru. După aceste lucruri, când Maria și Marta se uitau înapoi la cele întâmplate, se puteau închina Stăpânului lor. El nu greșise nimic. Aceasta este dragostea: El a întârziat pentru că le-a iubit. El nu mi-a răspuns conform dorinței mele, dar mă iubește atât de mult. Din dragoste, El Își va mișca degetul, și acea dragoste ne va cuceri. Atunci acel loc va deveni Betania.

Știi ce s-a întâmplat după ce Maria și Marta au învățat această lecție? În ultima săptămână a Domnului nostru pe pământ, deși, conform Cuvântului, Templul lui

Dumnezeu era casa Lui, totuși, în fiecare seară, El Se retrăgea în Betania, pentru că în Ierusalim nu-Și mai putea găsi odihnă. De ce a devenit Betania locul unde putea El găsi odihnă? Deoarece Maria și Marta nu mai erau aceleași Maria și Marta. Uneori, când noi ne dedicăm Domnului, există un amestec al eului nostru. Uneori noi slujim Domnului asemenea Martei. Da, Îi slujim, însă atât de amesteca!. Înainte, aceste două surori făceau mult prea mult zgomot în urechile Stăpânului lor, dar prin această lecție minunată ele nu doar au învățat cum să se roage, ci au și descoperit că trebuie să fie asemenea fratelui lor: la fel cum Domnul l-a adus pe fratele lor în moarte, la fel le va aduce și pe cele două surori. „Am fost răstignit împreună cu Cristos și nu mai trăiesc eu, ci Cristos trăiește în mine.”

Aceasta este lecția pe care o învățăm din rugăciune. Rugăciunea nu are atât de mult a face cu răspunsul primit. E mult mai mult decât atât. Aceste două surori au fost schimbate în chipul Lui, din slavă în slavă. De aceea Betania a devenit un loc atât de plăcut. Cred că este foarte clar că aceste lucruri suntem învățați de a doua și a șaptea minune.

Vindecarea paralticului de 38 de ani și vindecarea orbului din naștere

În a treia minune întâlnim un om paralizat. Timp de treizeci și opt de ani el a încercat să ajungă în scăldătoare ca să se vindece. Iată deci un om paralizat, complet neputincios – aceasta este a treia minune; iar în a șasea minune întâlnim un orb din naștere. Aici sunt două asemănări. Bolile celor doi erau foarte vechi: primul era paralizat de treizeci și opt de ani, iar al doilea era orb din naștere. Însă, când Cristos Și-a mișcat degetul, omul paralizat a putut să se ridice și să-și ia patul, iar orbului din naștere i s-au deschis ochii. Aceasta este prima legătură dintre cele două minuni, însă mai este ceva: ambele evenimente s-au întâmplat într-o zi de sabbat. Totuși, deși era o zi de odihnă, omul paralizat nu a avut parte de odihnă până nu a putut umbla și nici orbul din naștere până nu a putut vedea.

Ce lecție putem noi învăța din aceste două minuni? Găsim aici niște asemănări. Nu este timp să intrăm în detalii. Ați putea să alcătuiți un tabel în care să treceți primele două minuni și să le comparați, apoi să procedați la fel cu a doua pereche de minuni, iar acum, când ajungem la a treia, avem de comparat omul paralizat cu cel orb din naștere: unul nu poate să umble, iar celălalt nu poate să vadă. Înainte de începutul acestei străneri, o soră m-a întrebat cum ne poate fi mărită credința. În a doua pereche de minuni vedem că, prin lecția rugăciunii, noi ne exersăm de fapt credința, dar cum poate deveni aceasta din ce în ce mai puternică? Avem nevoie de încă o pereche de minuni.

Din nou Cristos Și-a mișcat degetul, și știți ce s-a întâmplat. Scăldătoarea din Betesda se găsește și astăzi acolo. În vremea Domnului Isus era un izvor ascuns sub acea scăldătoare și, periodic, din el țâșnea apă cu putere. Iudeii din vremea aceea credeau că un înger se coboară și tulbură din când în când apa. Ei credeau că dacă întră cineva în scăldătoare în acel moment, este vindecat de orice boală. Potrivit cercetărilor oamenilor de știință, s-a ajuns la concluzia că acel izvor ascuns avea proprietăți vindecătoare. Indiferent care ar fi realitatea, acest om paralizat a privit treizeci și opt de ani cum îngerul tulbura apa. A văzut cu ochii lui că oamenii erau vindecați și dorea și el să ajungă acolo. Cunoștea calea, știa soluția, cunoștea leacul, dar nu avea putere. Timp de treizeci și opt de ani nu a fost în stare să se miște niciun centimetru. Cât de frustrat trebuie să se fi simțit el în toți acei ani! Au trecut peste el treizeci și opt de ierni și treizeci și opt de primăveri, și el era tot acolo. Când era foarte deprimat, a auzit un cuvânt din partea Domnului: „Ridică-ți patul și umblă”, și s-a întâmplat o minune. Doar un singur cuvânt, și omul acela a putut să umble! De atunci, de fiecare dată când umbla, el știa că face aceasta nu prin puterea lui, ci prin cuvântul Domnului. Pentru fiecare pas pe care îl făcea se baza pe cuvântul lui Cristos. Acel cuvânt l-a făcut în stare să umble.

De ce treizeci și opt de ani? Este un motiv pentru aceasta. Știți că fiii lui Israel au pribegit prin pustie timp de treizeci și opt de ani. Acest om este un reprezentant al poporului Israel. Ei aveau legea, aveau soluția, calea, dar nu au reușit niciodată să înainteze nici măcar un centimetru. Într-o zi, unul dintre ei ce se afla pe drum spre Damasc s-a întâlnit cu Stăpânul lui, cu Domnul cel înviat – acesta a fost Pavel. Potrivit propriilor lui spuse, Pavel era fariseu dintre farisei, evreu dintre evrei; în ce privește dreptatea dată de lege era fără vină. Dar ascultați ce spune el: „În mine, adică în carnea mea, nu locuiește nimic bun. Cât de mult doresc să fac binele, dar carnea mea se împotrivesc! Cine mă poate izbăvi de acest trup de moarte?”. Pavel era întocmai ca omul paralizat de treizeci și opt de ani. Însă, pe drum spre Damasc, el a început cu adevărat să umble.

Aceasta este o minune deosebită. Acum omul paralizat poate să umble. Umblarea este doar o parte a vieții noastre. O altă parte este aceea de a vedea. În primele minuni am văzut că mergem de la zero la zero. Apoi a doua etapă este umblarea din rugăciune în rugăciune. Aceasta este perioada copilăriei. Când suntem copilași, plângem, însă după ce creștem și ajungem la perioada adolescenței, suntem aduși în școala lui Cristos. Ce învățăm noi în școala lui Cristos? Două lecții: învățăm să umblăm și învățăm să vedem. Ne-am născut orbi și am fost paralizați timp de treizeci și opt de ani, ca și israeliții. În școala lui Cristos învățăm să umblăm și să vedem. Umblăm pe această cale creștină. Dar calea creștină se bazează pe credința creștină. Trebuie să vedem. Experiența noastră derivă din credința noastră. În școala lui Cristos, prin cuvântul lui Dumnezeu începem să umblăm și să vedem. Pe de o parte avem

experiența, pe de altă parte avem credința sau viziunea. Pavel a putut spune: Nu am fost neascultător față de viziunea cerească.

În școala lui Cristos învățăm această lecție minunată. Cum putem umbla? Avem nevoie de un cuvânt din partea lui Cristos. Domnul a spus: „Cuvintele pe care vi le spun Eu sunt duh și viață”. În limba greacă sunt două cuvinte pentru cuvântul lui Dumnezeu: *logos* și *rhema*. *Logos*-ul se referă la cuvântul lui Dumnezeu din Geneza până în Apocalipsa. Se referă la cuvântul spus de Dumnezeu pe parcursul istoriei. El a suflat Duhul Lui în Biblie, și acesta este Cuvântul lui Dumnezeu, din scoarță-n scoarță. Aceasta înseamnă *logos*. Însă ce este *rhema*? Conform evangheliei după Ioan, când suntem mântuiți, Duhul Sfânt vine să locuiască în duhul nostru și El ne va călăuzi în tot adevărul. Ba mai mult, Domnul spune că Duhul Sfânt ne va aduce aminte de cuvintele Lui. Domnul spune cuvintele Lui aici, însă atunci când studiezi Cuvântul, Duhul Sfânt lucrează în tine și îți vorbește din nou. Cuvântul lui Dumnezeu vorbește și astăzi prin Duhul Sfânt. Când citești un anumit fragment din Cuvântul lui Dumnezeu, el poate deveni foarte real, viu, plin de ungeri – acesta este *rhema*. *Rhema* este cuvântul viu. *Rhema* este cuvântul scris uns de Duhul Sfânt. Duhul Sfânt îl rostește iarăși. Acel cuvânt devine personal, este pentru astăzi, îți dă energie și putere și astfel ești în stare să umbli.

Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru Cuvânt, însă nu uitați că noi trăim aici pe pământ prin orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu. Acel cuvânt este *rhema*, cuvântul viu, cuvântul prin Duhul Sfânt – e ceva subiectiv. Să vă dau un exemplu. Să presupunem că Maria, mama Domnului nostru, a citit Isaia 7, versetul 14: „fecioara va naște”. Probabil a citit acel verset de foarte multe ori. Acela era *logos*, Cuvântul lui Dumnezeu, și Cuvântul acela urma să fie împlinit. Deci de fiecare dată când Maria citea acel pasaj, era ceva cu caracter general. Acesta este *logos*-ul. Dar într-o zi Maria a auzit un glas: „Tu vei naște un fiu. Tu”. Înțelegeți? Același cuvânt din Isaia – dar acum Duhul Sfânt i-l spune direct Mariei, printr-un înger. Acel cuvânt a devenit personal. Însă ea a rămas nedumerită: cum se poate așa ceva, căci nu sunt căsătorită? Ca acest cuvânt să devină real în viața Mariei, ce preț mare a trebuit ea să plătească! Vă puteți imagina lupta dusă în inima ei. Dar vedem din acel pasaj că Maria, în final, s-a supus Duhului Sfânt. A spus: „Sunt gata să se împlinească în viața mea cuvântul Tău”. Și acel cuvânt, în greacă, este *rhema*. Dumnezeu a vorbit o singură dată în Biblie – acela este *logos*. Dar Duhul Sfânt care locuiește în noi va vorbi din nou și acel cuvânt va deveni viu, va deveni tăria noastră.

Să vă spun o întâmplare. Unei tinere îi era frică de întuneric, așa că în fiecare seară, înainte de culcare, își punea Biblia sub pernă, pentru că așa se simțea în siguranță. Cunoașteți cântarea „Stând pe promisiunile Domnului” – această fată dormea pe promisiunile lui Dumnezeu și atunci nu se mai temea! Într-o zi, însă când

a studiat Cuvântul, Domnul i-a vorbit în mod personal: „Nu te teme”. Lumina a strălucit asupra ei și și-a spus: „Ia să văd de câte ori apare acest cuvânt în Biblie - „Nu te teme?”. Și-a cumpărat o concordanță și a căutat toate locurile unde să găsește acest cuvânt în Biblie și le-a numărat. De trei sute șazeci și cinci de ori apare în Biblie. Atunci i s-au deschis ochii și a spus: „Pentru fiecare zi am acest îndemn”. Din ziua aceea nu și-a mai pus Biblia sub pernă, deoarece Cuvântul era deja în lăuntrul ei. Știa că în fiecare zi își poate însuși acel cuvânt: „Nu te teme”. Aceasta a fost lecția învățată de o soră tânără.

Mai cunosc o întâmplare reală care a avut loc în China. Un slujitor al lui Dumnezeu a suferit foarte mult în închisoare din cauza credinței lui. A trecut prin experiențe foarte dureroase. Acest frate era considerat un erou printre creștini. În timpul războiului dintre China și Japonia el nu s-a plecat niciodată în fața japonezilor, ci și-a păstrat credința. Cu toții știau că este un erou. Mai târziu, când a ajuns în închisoare, toată lumea credea că va proceda la fel. Avea o voință foarte puternică, de fier. Putea fi considerat un erou. El avea de fapt o mare încredere în sine însuși. Spre surprinderea lui, a căzut. După ce a fost eliberat, era mereu tulburat în cugetul lui. Se considera un Petru. În fiecare zi când se ruga, se ruga în fața unui tablou cu un cocoș. În cele din urmă nu a mai putut rezista și a spus: „Mai bine mă duc înapoi în închisoare”. S-a dus înapoi, și credința lui a fost restabilită. După ce a fost eliberat, s-a întâlnit cu Stephen Kaung, care se afla în Shanghai. Stephen l-a întrebat: „Frate, în anii care au trecut cred că ai învățat multe lecții prețioase”. El a răspuns: „Da”. Fratele Stephen l-a mai întrebat: „Poți rezuma într-o frază tot ce ai învățat?”. A spus doar trei cuvinte: „Nu te teme”. Putem să ne imaginăm prin ce lucruri îngrozitoare a trecut fratele nostru. Dar cât de mult l-a mângâiat acest cuvânt: „Nu te teme”! Aceasta este rhema. Aceasta a făcut ca fratele nostru să poată umbla iarăși. El a început să învețe lecția asemenea lui Petru. A spus: „Înainte oamenii mă considerau atât de bun, dar nu eram nici pe departe așa. Acum oamenii îmi spun că sunt atât de rău!” Dar el și-a învățat lecția. Înainte încercase prin propria voință să reziste la toate atacurile vrăjmașului, uitând că nu era decât un om neputincios. Și el avea nevoie de cuvântul lui Cristos: „Ridică-ți patul și umblă”.

Dacă astăzi putem umbla pe calea îngustă a Crucii, fiecare pas pe care îl facem este prin cuvântul Lui. Noi trăim prin cuvântul Lui, pentru că acest cuvânt este duh și viață. Putem învăța despre Duhul Sfânt în școli teologice, dar asta nu ne asigură bogăția în rhema. Slăvit să fie Dumnezeu că în fiecare zi când ne hrănim cu Cuvântul Său, rhema crește în noi și, cu siguranță, și credința noastră crește. Aceasta este calea. Însă din nou spun, aceasta este doar jumătate din întreg. Unii oameni se bazează mult pe experiențele lor. Ei doresc doar să aibă parte de experiențe ale Duhului Sfânt. Astăzi foarte mulți oameni pot vorbi despre un singur lucru, și anume despre

experiențele lor cu Duhul Sfânt. Însă toate experiențele noastre trebuie să derive din viziunea noastră și să o confirme.

Problema noastră este că la început nu știm cum să umblăm. Însă, pe de altă parte, noi suntem orbi din naștere. Doar în școala lui Cristos învățăm să umblăm și să vedem. Știm cum a deschis Domnul ochii orbului Dar să vă pun o întrebare: De ce au fost atât de speriați fariseii când orbul a fost vindecat? Există un motiv întemeiat pentru aceasta. Fariseii au fost atât de tulburați, atât de neliniștiți, încât nu au mers doar la orbul vindecat, ci au mers și la părinții lui. Au dorit neapărat să facă o cercetare cât mai precisă, științifică, voiau să știe fără nicio urmă de îndoială dacă cele auzite au avut sau nu loc, anume că un om orb din naștere a fost vindecat. Ce înseamnă acest lucru? Dacă veți citi întreaga Biblie, veți înțelege. În Vechiul Testament întâlnim multe minuni: despărțirea Mării Roșii, scoaterea apei din stâncă, învieri – multe minuni. Însă vreau să vă întreb: În tot Vechiul Testament, a fost vreodată vindecat vreun orb? Întâlnim acolo tot felul de minuni, în afară de aceasta. De ce? Pentru că această minune era rezervată lui Mesia. De unde se putea ști că a venit Mesia? După o minune puteai să-ți dai seama dacă persoana respectivă este sau nu Mesia. Când va veni Mesia, El va deschide ochii orbilor. Din acest motiv, în Vechiul Testament găsim doar expresii care vorbesc de deschiderea ochilor, și aceasta doar în profeții. Nu s-a întâmplat niciodată în Vechiul Testament așa ceva. Această minune a fost rezervată pentru ziua în care va veni Mesia. Când ochii cuiva erau deschiși, nu mai era nicio îndoială. Acela trebuia să fie Mesia.

Înțelegem, așadar, de ce fariseii erau atât de preocupați și de tulburați. Ei voiau să se asigure că nu a avut loc acea minune. Totuși minunea era adevărată, pentru că Cristos a venit. Isus este Cristosul, Isus este Mântuitorul omenirii, Isus este Mesia care a fost prezis în Vechiul Testament. Cu adevărat acesta era un lucru mareț, care s-a întâmplat: Domnul nostru într-adevăr a deschis ochii orbului. Care este lecția spirituală din spatele acestei minuni? În ce constă măreția faptului că Domnul Isus a deschis ochii unui orb? Când am fost creați, noi am fost creați trup, suflet și duh. Dumnezeu l-a prevenit pe Adam: „În ziua în care vei mânca din pomul interzis, vei muri”. Dar după ce Adam a mâncat din acel pom interzis, a mai trăit încă nouă sute de ani. Credeți că a fost exact cuvântul lui Dumnezeu? Desigur, cuvântul lui Dumnezeu este exact. Cunoșc o întâmplare cu o femeie din Statele Unite ale Americii. E a mers cu copiii ei în pădure și a cules niște ciuperci sălbatice. Nu le cunoștea, așa că nu a știut că ciupercile erau otrăvitoare. În câteva clipe, rinichii ei au fost atacați de otravă, iar apoi, după o săptămână, tot trupul i-a fost afectat. Rinichii sunt doar un organ din trupul nostru. Dumnezeu a spus: „În ziua în care vei mânca din pomul interzis, vei muri” – în acea zi duhul lor a murit. Biblia ne spune că în clipa aceea ochii lor au fost deschiși. Și când li s-au deschis ochii, ce fel de ochi aveau? Niște ochi cu ajutorul cărora au descoperit că sunt goi. Și înainte erau goi,

dar nu erau conștienți de goliciunea lor, pentru că nu aveau acea conștiință de sine. Când au luat din pomul cunoștinței binelui și răului, ceva din organul sufletului lor a fost activat și s-au descoperit pe ei înșiși, au devenit foarte conștienți de sine. Ochii despre care este vorba acolo sunt ochii sufletului lor. Desigur, ochii lor fizici erau aceiași. De atunci încolo, sufletul și trupul lui Adam au mai trăit încă nouă sute de ani. Ochii trupului lor și ochii sufletului lor erau foarte ageri, dar duhul era mort. Așa am ajuns să fim orbi din naștere. Prin intermediul trupului, noi suntem conștienți de lumea în care trăim. Prin intermediul sentimentelor, al gândirii și al voinței noastre, suntem conștienți de noi înșine. Prin organul duhului suntem conștienți de Dumnezeu. La ce ne referim când spunem „orb din naștere”? E foarte simplu. După căderea omului, noi am devenit orbi față de Dumnezeu. Nu mai suntem conștienți de Dumnezeu. Unii oameni chiar sugerează că nu este Dumnezeu. Alții spun că Dumnezeu e mort. Aceasta este dovada orbirii noastre. Dar, slăvit să fie Domnul, una din marile misiuni ale lui Mesia a fost aceea de a ne deschide ochii. Când ochii noștri interiori sunt deschiși, putem să Îl vedem pe Dumnezeu. Însă înainte de aceasta, suntem cu toții orbi.

Când a venit Mesia, El nu doar a murit pentru noi pe Cruce. Slăvit să fie Dumnezeu pentru această lucrare minunată de mântuire. Dar, lucru și mai plin de putere, El ne-a deschis ochii. Cum a făcut aceasta? Da, în cazul aceluia om născut orb, minunea lui Cristos a fost că i-a deschis ochii, însă cum stau lucrurile cu noi? Și noi suntem niște oameni orbi din naștere. Să vă spun mai întâi o întâmplare. Este o întâmplare frumoasă, dar nu se termină chiar așa de frumos. A fost odată un Făt-frumos. Într-o zi el a vizitat o vale foarte adâncă și a descoperit că acolo toți locuitorii erau orbi. După câteva zile s-a îndrăgostit de o fată și a iubit-o atât de mult, încât a cerut-o în căsătorie. Rețineți că toți de acolo erau orbi în afară de prinț. Deci orbii se considerau normali, iar pe prinț îl vedeau ca fiind anormal. Pentru a se putea căsători cu acea fată, trebuia să devină și el normal. Deci condiția căsătoriei a fost aceasta: „Trebuie să ți se scoată ochii. Trebuie să fii și tu la fel de orb ca noi. Doar atunci mă voi căsători cu tine”. Asta ar fi o poveste de dragoste. Și care a fost sfârșitul? După multe calcule, prințul a ajuns la concluzia că trebuie să se întoarcă la locul său. Nu a vrut să i se scoată ochii. Deci, într-un sens este o poveste frumoasă, dar la sfârșit nu este chiar așa de frumoasă.

Dar să vă spun acum o întâmplare adevărată. Cu două mii de ani în urmă, când Domnul Isus a venit în această lume, a descoperit în valea acestei planete numai oameni orbi din naștere. El ne-a iubit atât de mult, încât a vrut să fie într-o unitate minunată cu noi. Dar noi eram păcătoși în timp ce El era sfânt. În El nu era deloc păcat. De aceea, noi am căutat mereu să Îl aducem și pe El la standardele noastre. Aceasta s-a întâmplat în istoria omenirii. Oamenii întotdeauna au căutat să Îl aducă pe Domnul la standardul lor. Însă Domnul ne-a iubit atât de mult. Potrivit estimării noastre, ne-am fi așteptat ca Domnul să fie la fel de orb ca și noi. Dar Domnul, când

era pe Cruce, nu doar a luat locul nostru, nu doar a realizat lucrarea de răscumpărare, ci, când a trecut prin suferințele Crucii, a spus: „Dumnezeu Meu, Dumnezeu Meu pentru ce M-ai părăsit?”. De la bun început El a fost mereu Fiul aflat la sânul Tatălui. Dulcea lor părtășie nu fusese niciodată întreruptă. Cu ochii Lui asemenea ochilor vulturului, Domnul nostru putea să privească la Tatăl, iar fața zâmbitoare a Tatălui devenea mângâierea Lui. Când a fost torturat și pus pe cruce, El a fost în stare să spună: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac”. Deci El S-a rugat în acest mod, dar rețineți, cum ne-ar putea Dumnezeu ierta fără niciun motiv? Dacă Dumnezeu ne-ar ierta fără niciun motiv, aceasta ar fi arătarea dragostei Lui, dar unde ar fi dreptatea Lui? Așadar, pentru a fi drept, a trebuit ca Tatăl nostru ceresc să lase ca Fiul Lui să fie răstignit. Și El a devenit Mântuitorul nostru, luând toate păcatele noastre asupra Lui. Când Tatăl a văzut toate păcatele noastre întunecate aflate asupra Lui, Și-a întors fața de la El. Poate doar pentru o fracțiune de secundă păcatul nostru a făcut ca fața Tatălui să nu mai privească la Fiul Său. De ce? Pentru că în acea clipă Domnul Isus a împlinit lucrarea cea minunată. După ce Și-a terminat lucrarea, El a spus: „Tată, în mâinile Tale îmi încredințez duhul”. Acea părtășie dintre ei a fost restabilită. Însă pentru noi, timp de mai puțin de o fracțiune de secundă, Domnul nostru a fost orb – pentru voi și pentru mine –, cu un singur scop: ca să ne deschidă ochii. Ce este născut din Duh este duh. Slăvit să fie Dumnezeu, aceasta a fost misiunea lui Mesia.

Așadar, pe Cruce El a făcut o lucrare minunată pentru voi și pentru mine. El a luat locul nostru. Și, timp de mai puțin de o fracțiune de secundă, Mântuitorul nostru nu a văzut fața Tatălui. Datorită lucrării Lui minunate, ochii noștri au fost deschiși. Siloam înseamnă „trimis”. Noi suntem trimiși la acea scaldătoare, și aceasta înseamnă ascultare. Când credem în Isus Cristos ca Mântuitor al nostru, la acea scaldătoare din Siloam ochii noștri sunt deschiși. Suntem născuți din nou, duhul nostru este înviat. Acum suntem conștienți de Dumnezeu. Înainte eram orbi, dar acum vedem. Ce lucrare, ce minune! Acum, în școala lui Cristos, nu învățăm doar să umblăm, ci și să vedem cu ochii noștri interiori. Pentru că ochii noștri interiori au fost deschiși. Rețineți că pe drumul spre Damasc, acea lumină a fost atât de puternică, încât Pavel a orbit. Însă ochii săi interiori au fost deschiși, și el L-a văzut pe Domnul cel înviat. Aceasta a fost viziunea lui și această viziune i-a guvernat întreaga viață. Pavel a fost ca și noi în scaldătoarea Siloam; el a putut spune: „Nu am fost neascultător față de viziunea cerească”.

Revenim acum la Galateni 2:20: „Am fost răstignit împreună cu Cristos și trăiesc, dar nu mai trăiesc Eu, ci Cristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup o trăiesc în credința Fiului lui Dumnezeu care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine”. Cum umblăm pe calea creștină? „Nu eu, ci Cristos.” Dar umblarea noastră se bazează pe vederea noastră, de aceea Pavel continuă și spune: „Și viața pe care o trăiesc acum în trup o trăiesc în credința Fiului lui Dumnezeu care m-a iubit și

S-a dat pe Sine Însuși pentru mine”. Așa a învățat Pavel în școala lui Cristos. De la zero la perioada adolescenței, când suntem în școala lui Cristos și învățăm a umbla și a vedea. A umbla este o minune, iar a vedea este o minune la fel de mare. Și totul se datorează faptului că Cristos Și-a mișcat degetul în viețile noastre. Creștem trecând prin prima etapă, apoi prin a doua și apoi prin a treia. Întâlnim o lecție minunată aici. Care este calea spre creșterea creștinului? Prin minunile lui Cristos.

Înmulțirea pâinilor și umblarea Domnului Isus pe apă

„Și când s-au săturat, le-a spus ucenicilor Săi: Strângeți prisosul de firimituri ca să nu se piardă ceva. Le-au strâns deci și au umplut douăsprezece coșnițe cu firimituri care au prisosit din cele cinci pâini de orz de la cei care mâncaseră. Oamenii deci, văzând semnul pe care l-a făcut Isus, spuneau: Acesta este cu adevărat Profetul care vine în lume. Isus deci, cunoscând că au de gând să vină și să-L ia ca să-L facă împărat, S-a retras din nou în munte, El singur. Dar când s-a făcut seară, ucenicii Săi au coborât la mare și intrând în corabie, treceau marea spre Capernaum. Și se făcuse deja întuneric și Isus încă nu venise la ei și marea era agitată de un vânt puternic care sufla. După ce au văslit deci cam douăzeci și cinci sau treizeci de stadii, Îl zăresc pe Isus umblând pe mare și apropiindu-Se de corabie și s-au temut. Dar El le-a spus: Eu sunt, nu vă temeți!” (Ioan 6:12-21).

Acestea sunt versetele asupra cărora vom zăbovi deocamdată. Prin harul lui Dumnezeu vom vorbi astăzi despre ultima pereche din cele opt minuni ale lui Cristos. După cum știți, până acum ne-am ocupat de cele opt minuni ale lui Cristos. În contextul evangheliei după Ioan, aceste opt minuni încearcă de fapt să ne învețe o lecție foarte importantă. Întreaga evanghelie după Ioan este o evanghelie spirituală, car vorbește despre viața creștină și despre creșterea creștină: de la etapa vieții la etapa luminii și, în final, la etapa dragostei. Și am pus întrebarea: Cum putem ajunge acolo? Cum putem crește ca să ajungem la maturitate? Răspunsul este: prin minunile lui Cristos. Am văzut deja simetria în oglindă în care sunt așezate cele opt minuni. Prima minune corespunde cu a opta, a doua cu a șaptea și așa mai departe. Cred că la sfârșitul acestor străngeri veți putea aprecia frumusețea acestor minuni.

Să ne îndreptăm deci atenția asupra celei de-a patra minuni. Este minunea hrănirii celor cinci mii de oameni, singura minune consemnată în toate cele patru evanghelii, din cele treizeci și cinci săvârșite de Domnul nostru cât a fost pe pământ. Este evident că Duhul Sfânt dorește să ne atragă atenția asupra acestei minuni, fiindcă aceasta este singura

minune la care cei doisprezece ucenici au fost participanți. În cazul celorlalte minuni, Cristos le-a săvârșit în timp ce ucenicii erau simpli spectatori. Ei au privit slava lui Dumnezeu, L-au privit pe Stăpânul lor săvârșind acele minuni, însă pentru ei era ceva obiectiv. Au văzut cum slava lui Dumnezeu se manifesta prin Stăpânul lor. Dar aceasta este singura minune la care Stăpânul i-a invitat pe toți cei doisprezece să participe. Nu a mai fost doar ceva obiectiv, ci ei au devenit parte a acelei minuni, au avut și ei o contribuție. Pentru ei a fost ceva foarte înălțător că au putut participa. Nu doar Cristos Și-a mișcat degetul, ci și ei au avut o parte de îndeplinit – de fapt, ei nu au făcut nimic, ci doar au dat mai departe. Într-un anume sens, au primit cinci pâini și doi pești de la Domnul, după care doar au dat mai departe. Apoi au mai primit de la Stăpânul lor și au dat din nou mai departe. Sursa proviziei a fost acele cinci pâini și doi pești. Ucenicii nu au făcut nimic, ci doar au dat mai departe binecuvântarea – de la sursă la ceilalți. Sursa a oferit cele cinci pâini și doi pești. Dacă recipientul ar fi fost o singură persoană, totul ar fi fost ușor și normal de înțeles, pentru că cele cinci pâini și doi pești reprezentau o porție modestă de mâncare pentru un tânăr pe o zi. Deci dacă ucenicii ar fi primit de la Domnul cinci pâini și doi pești și i-ar fi dat mai departe unei singure persoane, ar fi fost ceva normal.

Andrei a fost cel care a descoperit că printre cei cinci mii de oameni se afla un tânăr care avea la el coșul cu mâncare. Ni se spune că pâinile erau din orz. Pâinea din orz era pâinea săracilor, deci probabil că acel tânăr era sărac. De asemenea, el mai avea doi pești. Ne-am gândi că au fost niște pești mari. În realitate erau niște sardine. Ați mâncat vreodată sardine? Sunt niște pești foarte mici și în mod intenționat oamenii îi sarează foarte mult, pentru că altfel nu prea au niciun gust. Deci, în realitate, cele cinci pâini și doi pești erau doar prânzul pentru un băiat.

Gândiți-vă la următorul lucru: când cei doisprezece ucenici au primit cele cinci pâini și doi pești de la Stăpânul lor, responsabilitatea lor a fost doar de a da mai departe. Ei nu cunoșteau secretul din spatele celor cinci pâini și doi pești, așa că nu puteau decât să distribuie cu credincioșie cele primite de la Domnul - de la sursă la destinație. Acum însă și-au dat seama că nevoia era mare: cinci mii de bărbați, fără a număra femeile și copiii. Când ucenicii au primit pâinile și peștii de la Domnul, dacă acea binecuvântare ar fi fost pentru o singură persoană, lucrurile ar fi fost simple: unul din cei cinci mii de oameni ar fi fost hrănit, o persoană ar fi fost săturată, misiunea lor ar fi fost încheiată. Dar nu, ei au continuat să servească, să distribuie până când toți cei cinci mii au fost săturați. E ceva uimitor.

De ce au fost invitați ucenicii să participe de data aceasta? Există un motiv foarte important. Care este semnificația hrănirii celor cinci mii? Când poporul lui Dumnezeu se afla în pustie, în fiecare zi cobora din cer mana. În fiecare zi ei primeau hrană din cer. Uneori Domnul le-a oferit chiar și carne. Timp de patruzeci de ani copiii lui Israel au fost hrăniți cu mană cerească – erau mai mult de două milioane de oameni.

Când ei au umblat prin pustie, au fost săturați în fiecare zi. Dacă studiem Vechiul Testament, întâlnim o expresie: „Dumnezeu a întins o masă în pustie”. În pustie, Dumnezeu i-a invitat pur și simplu pe toți copiii lui Israel să mănânce. În pustie. Este vreo greșeală aici? Dumnezeu ar fi trebuit să le întindă o masă în Egipt, pentru că acolo erau resurse din belșug. Dar ce se poate găsi în pustie? Slăvit să fie Dumnezeu, chiar și în pustie El i-a întins o masă poporului Său. A fost ca un banchet, ca o sărbătoare. Ce s-a întâmplat cu ocazia hrănirii celor cinci mii? Același Dumnezeu al lui Israel a întins o altă masă în pustie, pentru o generație mai tânără. De data aceasta nu pentru două milioane de oameni, ci pentru mai mult de cinci mii.

Faptul că poporul lui Israel a supraviețuit în pustie a fost o minune, însă acum s-a întâmplat același lucru. De această dată, același Dumnezeu al lui Israel, care S-a făcut trup și S-a smerit, Isus, a fost Cel care a întins masa în pustie. Nu este, așadar, de mirare că aceasta este cea mai importantă minune dintre cele treizeci și cinci. Pentru că ea ne spune că Domnul nostru este, într-adevăr, mana cerească. Și minunea s-a petrecut în fața multor oameni. În vremurile de demult, în familiile mari, când cei bogați își invitau prietenii la o petrecere, erau acolo mulți slujitori care slujeau la mese. Cu cât erau mai mulți slujitori la mese, cu atât se știa cât de bogat era stăpânul casei. Și de unde se știa cât de bogată a fost masa? Când slujitorii își încheiau slujirea și mergeau acasă, luau cu ei toate resturile de la masă. Deci, dacă voi ai să știi cât de mare a fost petrecerea, nu aveai decât să aștepti ca să vezi câte resturi se strângeau de la masă.

Astfel putem înțelege rolul pe care l-au avut ucenicii în această minune. Vedem că slujitorii de la acest banchet au fost părtași la gloria Stăpânului lor. Fiecare minune este legată de gloria lui Dumnezeu. Vă puteți imagina cât de încântați erau acești ucenici? Niciodată până atunci în viața lor nu au mai experimentat ceva atât de glorios. Au avut și ei o parte în minunea lui Cristos, în lucrarea Lui. Cristos este mana cerească. Când El Și-a mișcat degetul, au fost hrăniți și săturați foarte mulți oameni. Și cum putem ști cât de bogată a fost masa? Așteptăm să vedem câte coșuri cu resturi de mâncare vor fi la sfârșit.

Rețineți: aici ucenicii au ajuns în faza în care erau pregătiți să slujească. Erau gata să participe la minunile lui Cristos. Viața lor se maturizase. Atenția lor nu se mai îndrepta doar asupra lor înșiși. Când copilul este mic, de unde îți dai seama că e un copilăș? Cum îți dai seama că e foarte mic? Pentru că toată atenția lui este îndreptată asupra lui: când îi este foame, vrea să i se dea de mâncare, fără să facă vreo deosebire între amiază și miezul nopții. Mama lui trebuie să se trezească chiar și la miezul nopții, deoarece întreaga lume se învârte în jurul acestui copilăș. La început, când am fost mântuiți, I-am mulțumit Domnului pentru mântuirea pe care ne-a dat-o. Isus a murit pe Cruce pentru mine. Chiar dacă aș fi fost singurul păcătos de pe pământ, Isus tot ar fi venit să moară pe Cruce pentru mine. Sau, când vii la strângere, de unde îți dai seama dacă a fost bună sau nu? Dacă primiți ceva, înseamnă că strângerea a fost bună; dacă

nu ai primit nimic, înseamnă că strângerea a fost moartă. Nici nu ne dăm seama uneori că judecăm în felul acesta. Tu consideri unele strângeri ca fiind moarte în timp ce unii tineri poate au fost atinși de mesaj. Cum îndrăznești să socotești o strângere ca fiind moartă? Aceasta este o dovadă că încă ne aflăm în stadiul de copii. Suntem foarte copilăroși chiar și în chestiuni spirituale – tot ce ne dorim este să ajungem cumva să fim spirituali.

Dar, slăvit să fie Dumnezeu, într-o zi vom crește. Toate fetele, cât sunt încă în casa părintească, sunt egoiste. Dar imaginați-vă o astfel de tânără după ce se căsătorește și devine mamă – înainte de a se fi căsătorit ea era perla familiei, dar acum, după ce a devenit mamă, când îi plânge copilășul la miezul nopții, ea este gata să se trezească. De unde îți dai seama că această tânără s-a maturizat? Cum putem măsura gradul ei de maturitate? Prin faptul că ea nu mai este concentrată asupra ei însăși. În timpul nopții, se trezește foarte ușor la nevoia copilășului ei și începe să slujească. Iar când slujește copilășului ei, de fapt ea se află la picioarele lui. Toate mamele, când slujesc copilășilor lor, sunt la picioarele lor – toată mizeria trece pe lângă acele piciorușe, însă ele sunt gata să devină cele mai umile slujitoare ale copilășilor lor. Prin aceasta îți poți da seama că tânăra a ajuns la maturitate.

Deci cum putem cunoaște dacă suntem maturi în Cristos? Un lucru ne va arăta aceasta: le slujești fraților tăi? Da, tu stai întotdeauna la picioarele Stăpânului tău – e un lucru minunat; e minunat să fii în unitate și părtășie cu Cristos. Dar dacă într-adevăr te-ai maturizat, atunci te vei găsi la picioarele fraților tăi. Este mult mai ușor pentru noi să fim la picioarele Stăpânului nostru, dar când slujești fraților, te afli la picioarele lor și cu adevărat le speli picioarele, întocmai cum Stăpânul le spală pe ale tale. Puteți să vi-L imaginați pe Domnul nostru Isus la picioarele lui Petru? Sau chiar la picioarele lui Iuda? Așa înțelegem ce este dragostea.

Din minunea cu hrănirea celor cinci mii de oameni vedem deci că suntem chemați la slujire. În ce constă slujirea noastră? Nu în faptul de a merge și a lucra. Tendința noastră este să fim ca și Marta: vrem să slujim Stăpânului nostru, pentru că Stăpânul nostru este Împăratul împăraților și Domnul domnilor și este vrednic de a lăsa cea mai bună slujire. Apoi, inconștient, ne ridicăm standardul, uitând că resursele noastre naturale sunt limitate. Noi vrem să folosim zelul nostru natural ca să slujim Domnului, dar atunci ne tulburăm în inima noastră; ajungem să fim tulburați din cauza multor lucruri. Ne gândim că pentru a sluji, trebui să fim ocupați cu foarte multe lucruri. O, suntem atât de ocupați! Dar uităm că, potrivit cuvintelor Domnului, un singur lucru trebuie. Suntem prea ocupați, în timp ce Domnul nostru are nevoie de un singur lucru, și Maria și-a ales partea cea bună.

A fost odată o soră căreia tocmai îi murise mama și știa că tatăl ei se simțea foarte singur. De aceea, după serviciu, își dădea întotdeauna silința să ajungă repede acasă ca să poată lua cina cu tatăl ei. În felul acesta inima tatălui era mângâiată. Într-o zi, cred că mai

erau vreo zece zile până la Crăciun, fiica aceasta a dispărut. Ea pregătise cina pentru tatăl ei, dar l-a lăsat să mănânce singur. Atunci tatăl a fost foarte nedumerit: oare ce se întâmplase cu fiica lui? În cele din urmă, în ziua de Crăciun fiica lui a revenit și i-a dat tatălui un cadou. A avut nevoie de zece zile ca să facă o haină pentru tatăl ei. I-a spus atunci tatălui: „În cele zece zile cât am lipsit am lucrat să-ți fac această haină”. Desigur, tatăl ei a fost foarte mișcat de aceasta, însă i-a spus: „Dacă mi-ai fi cunoscut cu adevărat inima, ai fi știut că cinci minute petrecute cu tine aici sunt mult mai valoroase decât această haină minunată”. Înțelegem deci de ce Domnul a spus că Maria și-a ales partea mai bună. A sluji deci nu înseamnă a ne folosi zelul nostru natural pentru a-L mulțumi pe Domnul.

Ce este slujirea noastră? Noi suntem invitați să fim părtași la minunile Lui. Noi nu putem face absolut nimic. Și, în timp ce participăm la minunile Lui, ne bucurăm de prezența Lui, și Stăpânul nostru nu dispare niciodată dinaintea ochilor noștri – aceasta este slujirea noastră. Este un privilegiu pentru fiecare dintre noi să participăm la minunile Lui. Când nu mai avem atenția îndreptată doar asupra noastră, atunci este momentul să slujim. Vedem așadar ce s-a întâmplat cu ocazia hrănirii celor cinci mii. Mulți nu înțeleg cum a fost posibil ca cinci pâini și doi pești să hrănească mai mult de cinci mii de oameni, și sunt chiar unii teologi liberali care nu cred lucrul acesta și caută alte explicații.

La o nevoie atât de mare, aceea de a hrăni cinci mii de oameni, ucenicii Domnului au venit cu soluția cea mai simplă. I-au spus Domnului: „Să îi lăsăm să plece” – problema ar fi fost rezolvată. „Vor merge prin sate și își vor cumpăra de mâncare.” Dar Domnul a spus: „Nu. Dați-le *voi* să mănânce”. Vedeți? În acest fel i-a învățat Domnul pe ucenici. Când apare aici, în România, o nevoie, și știți că nevoia este mare, dincolo de capacitatea voastră de a o rezolva, soluția cea mai bună pare a fi: „Să îi lăsăm să plece” – și atunci e ca și când problema nici nu a existat. Dar noi suntem chemați să participăm alături de El. Domnul a spus: „Dați-le *voi* de mâncare”. Vedeți? Acest lucru este mai presus de puterile omenești. Cum poți să împlinești nevoia a cinci mii de oameni?

Rețineți că Domnul a inițiat totul: „Dacă au nevoie de ceva, dați-le *voi* să mănânce”. Noi suntem chemați să slujim. În slujirea noastră dăm de multe probleme. Întâmpinăm greutăți, așa cum a fost și în cazul hrănirii celor cinci mii. Filip avea o minte de matematician. El a calculat repede și a spus: „Chiar dacă am folosi salariul pe opt luni ca să cumpărăm de mâncare, tot nu ar fi de ajuns”. Deci care este soluția? Teologii liberali au soluția lor. Ei spun că, întrucât Domnul era între ei și întrucât predica i-a atins atât de mult, toți au pus în comun câte cinci pâini și doi pești și astfel au fost săturați cu toții. Dar nu așa a fost. Andrei era fratele lui Petru. Petru era foarte vorbăreț, însă Andrei era un om tăcut. El avea un foarte dezvoltat simț al observației: deși erau acolo mai mult de cinci mii de oameni, el a reușit să descopere că un băiat avea cinci pâini și doi pești. A știut însă că aceasta nu ajută la nimic. Nu era suficient nici măcar pentru sine. Dar care a fost secretul? Domnul a spus: „Aduceți-le la mine”. Cinci pâini și doi pești în mâna ta nu pot să te

sature nici măcar pe tine, însă Domnul spune: „Aduceți-le la mine”. Apoi, dacă acestea ajung în mâinile Domnului, lucrurile se schimbă complet. Domnul a binecuvântat pâinile. Noi suntem săturați doar datorită binecuvântării din cer. Trebuie să învățăm să așteptăm binecuvântarea din cer. De ce? Pentru că mana cerească venea din cer.

În vechime, când Dumnezeu a întins o masă în pustie, în fiecare zi copiii lui Israel se așteptau să primească mâncarea din cer. Acum Domnul urma să facă din nou întocmai cum a făcut mai demult în pustie. A binecuvântat pâinile și le-a rupt. A greșit oare? Când rupi o pâine, ea devine mai mică. Dar dacă vrei cu adevărat binecuvântare, dacă vrei cu adevărat să fii hrănit, da, e drept că pâinea devine mai mică, da, pâinea aceea a fost ruptă în bucăți, dar în urma ruperii a rezultat o mare binecuvântare. Deci, ce a însemnat când Domnul a frânt pâinea? Matematic vorbind, El a folosit operația de scădere sau de împărțire, dar rezultatul a fost exact opusul. Când Domnul folosește scăderea, care înseamnă o descreștere, rezultatul este creșterea. Când Domnul folosește împărțirea – gândiți-vă numai, cinci pâini împărțite la cinci mii de oameni, fiecare bucătică devenind din ce în ce mai mică –, rezultatul este înmulțirea. „Dacă bobul de grâu nu cade în pământ și nu moare” – a muri înseamnă a fi împărțit. A muri înseamnă, într-un anume sens, a dispărea în întuneric prin scădere și împărțire, însă rezultatul este rod îmbelșugat.

Domnul nu a făcut ceva contrar legilor naturii. Dacă bobul de grâu nu cade în pământ, el rămâne singur, dar când cade în pământ și coaja sa începe să dispară, totul scade și nu mai rămâne nimic: gloria acelu bob a dispărut. Ceva a fost pus în pământ, urmând să treacă printr-o noapte întunecată – aceasta este operația de scădere și împărțire. Dar care sunt urmările acestei aritmetici spirituale? Micșorându-ne, creștem și fiind frânți, ne înmulțim. Aceasta este slujirea noastră. Nu doar Domnul nostru este un bob de grâu. El a murit pentru noi pe Cruce și a adus mult rod, dar a spus: „Unde voi fi Eu, acolo vor fi și cei care Mă urmează”. Dacă aceasta este calea prin care Domnul a obținut recoltă înseamnă că și noi va trebui să mergem pe aceeași cale și să parcurgem același proces. Crucea este calea spre recoltă, și noi acum suntem participanți la acea glorioasă minune a lui Cristos.

Când Domnul a dat ucenicilor cele cinci pâini și doi pești, aceștia le-au dat mai departe mulțimii fără să înțeleagă exact ce se petrece. Cu cât dădeau mai mult, cu atât primeau mai mult. Deveneau mai bogați pe măsură ce slujeau. A sluji înseamnă a da, însă oare înseamnă a-ți turna viața, devenind din ce în ce mai sărac? Nu. În acest gen de experiență, cu cât slujești mai mult, cu atât devii mai bogat. Acesta este un paradox. Minunile sunt niște paradoxuri. Când noi ne micșorăm, El crește. „Nu mai trăiesc eu, ci Cristos trăiește în mine.” Când noi suntem reduși la zero, Domnul înmulțește și avem suficientă hrană pentru mulți frați, dar noi nu putem spune decât: „Nu știu ce s-a întâmplat. Știu doar că sunt co-lucrător împreună cu Cristos. Am o parte în această lucrare a lui Cristos și, cu toate că trudes din greu și ar trebui să fiu din ce în ce mai obosit, nu așa se întâmplă”.

Îmi aduc aminte de fiecare vizită a mea în Brazilia. Timpul pe care îl petreceam acolo era foarte scurt – o săptămână –, deci aveam puțin timp pentru studiu. Începeam seara la ora șapte și, timpul fiind așa de scurt, iar cuvântul Domnului așa de bogat, uneori trebuia să vorbesc până la miezul nopții. În general, eu nu aveam nicio problemă, însă cel care mă traducea era frânt. Unii frați mă întrebau: „Ești obosit?”, iar eu răspundeam: „Nu, nu sunt obosit. Dacă aș vorbi fără ungere, atunci aș fi foarte obosit”. Când vorbești fără să ai parte de prezența lui Dumnezeu, un minut ți se pare un an, însă în prezența lui Dumnezeu o oră pare cinci minute. În mod firesc, cu cât muncești mai mult, cu atât ar trebui să fii mai epuizat, dar, în pe tărâmul realității spirituale, datorită ungerii din tine, cu cât dai mai mult, cu atât ești mai îmbogățit de Domnul. Într-adevăr, ungerea este asupra ta și îți împropăștează întreaga ființă. Trebuie să mărturisesc că îmi place foarte mult să împart altora. Înainte mă gândeam că voi ajunge epuizat, dar nu a fost așa, ci cu cât dau mai mult, cu atât devin mai bogat. Aceasta este răsplata slujirii noastre. Sigur că într-o zi ne va aștepta o cunună, dar prezența Domnului este deja acum o răsplată. Bineînțeles, după câte o săptămână petrecută în Brazilia, când ajungeam acasă trebuia, la rândul meu, să dorm o săptămână!

Dacă într-adevăr slujești Domnului, uiți de tine însuși. Nu te mai gândești decât la nevoile fraților și surorilor. Primești un telefon și ești gata. Uneori suntem ca medicii obstetricieni. Aceștia trebuie să fie gata în orice clipă să asiste la vreo naștere. Dacă devenim cu adevărat participanți la minunile lui Cristos, vom învăța această lecție.

De cât belșug au avut parte cei doisprezece ucenici? Biblia ne spune că ei au avut douăsprezece coșuri pline. Câți slujitori erau? Doisprezece. Fiecare a primit un coș plin. Am spus deja că dacă voiai să știi cât de bogat este stăpânul unei case și cât de multă mâncare a fost la banchet, așteptai să vezi cât de multe resturi duceau acasă slujitorii. Noi nu știm cât de îmbelșugată a fost masa pentru hrănirea celor cinci mii, dar un lucru știm: fiecare din acești doisprezece slujitori ai lui Cristos a purtat cu el câte un coș plin.

Uneori, când mergi la piață să cumperi ceva, duci cu tine un coș. De aceea, când ne gândim la un coș, ne vine în minte coșul pentru cumpărături cu care mergem la piață și suntem tentați să credem că și ucenicii au avut asemenea coșuri. Dar nu a fost așa. Coșul despre care este vorba aici era, de fapt, sacul lor de dormit. Întotdeauna când călătoreau, iudeii căutau să se păzească de întinare, așa că nu dormeau oriunde. De aceea își puneau paiele și multe alte lucruri în sacul de dormit. Astfel, fiecare sac de dormit, sau coș cum i se spune în text, era de mărimea fiecărui ucenic.

Ne-am așteptat ca, după hrănirea celor cinci mii, să nu mai fi rămas firimituri. Și dacă n- ar fi rămas nicio firimitură, tot ar fi fost vorba de o minune, pentru că *cinci pâini* s-au împărțit la cinci mii de oameni. Dar au fost resturi. Fiecare ucenic a putut duce acasă un coș plin. Dacă și-ar fi reținut cele cinci pâini și doi pești, nu și-ar fi putut potoli nici măcar propria lor foame. Dar acum, cu cât au slujit mai mult, cu atât mai bogați au

devenit. În felul acesta putem să ne bucurăm de bogățiile de nepătruns ale lui Cristos. Dacă citim cărțile lui T. Austin-Sparks, suntem impresionați de cuvintele mari folosite de el: plinătatea lui Cristos, bogățiile de nepătruns ale lui Cristos – acestea sunt, într-adevăr, cuvinte mari, însă pentru Sparks ele erau, toate, o realitate. Cuvintele mari din gura noastră nu ne fac niciodată niște oameni mari. Cum poți experimenta bogățiile de nepătruns ale lui Cristos? Atunci când îți torni viața, când împărtășești cu alții experiențele lui Cristos. Domnul a spus că unde este El, acolo trebuie să fim și noi. Dacă Domnul este acel bob de grâu care cade în pământ și după aceea aduce rod, același principiu ni se aplică și nouă. În felul acesta creștem spre maturitate. Cum putem ști că ne-am maturizat? Atunci când nu mai trăim pentru noi înșine. Întocmai ca și Hudson Taylor care a spus: „Dacă aș avea o mie de lire, fiecare liră ar fi pentru China”. Slăvit să fie Domnul, aceasta este viața care crește de la zero la zero, de la rugăciune la rugăciune, de la școală la școală și, în final, de la slujire la slujire.

Ajungem acum la o lecție și mai adâncă, și anume aceea a umblării Domnului Isus pe apă. Ucenicii au văzut minunea prin care Domnul nostru a împlinit nevoia celor cinci mii de oameni și au știut că acei oameni doreau să-L silească pe Domnul să devină împăratul lor. Acela era exact momentul așteptat și de ei. Cu toate că umblau cu Domnul pe calea Crucii și Îi împărtășeau rușinea și umilința, ei nu se plâneau, pentru că știau că nu se poate ajunge la slavă decât prin Cruce; știau, de asemenea, că într-o zi Domnul va fi pe tron. De aceea, pe când Domnul Se apropia de Ierusalim, mama lui Iacov și Ioan a venit la El pentru a-I cere ca fiii ei să stea la dreapta și la stânga Lui. Ucenicii, când se gândeau la Împărăția ce era pe cale să se arate, se gândeau imediat la tronul lui Cristos și deja se gândeau cine va sta la stânga și la dreapta Lui. Putem să ne imaginăm psihologia celor doisprezece ucenici. După glorioasa minune, ucenicii au realizat că acela era cel mai bun moment din viața lor. „Dacă oamenii aceștia Îl vor sili pe Domnul să devină Împărat și dacă El este cu adevărat Mesia și Își va așeza atunci Împărăția – gata cu pribegia! Nu va mai fi nicio cruce, ci doar glorie, și mâine ne vor aștepta tronurile!”

Astfel toți ucenicii doreau să vadă ce se va întâmpla în continuare. Pentru că dacă mulțimea Îl proclama pe Isus Împărat acolo, ei își atingeau glorioasa țintă. Nu cunoștea Domnul psihologia maselor? Dacă El voia cu adevărat să-Și întemeieze Împărăția, nu exista un moment mai bun ca acesta. Acolo erau mai mult de cinci mii de oameni – ar fi fost prima megabiserica din istorie! Astăzi oamenii echivalează succesul cu un număr mare. Cu cât este mai mare numărul, cu atât binecuvântarea este mai mare. Un număr mic înseamnă că prezența Domnului nu este acolo – ce altceva ar putea însemna? În ochii lui Petru și Ioan, acela era momentul mult așteptat. Ei voiau să vadă ce se va întâmpla în continuare.

Însă, dacă citim în evanghelia după Matei, găsim în limba greacă un cuvânt foarte dur, un cuvânt folosit de obicei pentru a mâna animalele. De exemplu, dacă

vitele nu vor să se miște, trebuie forțate. Ucenicii nu voiau să plece de acolo. Ei voiau să rămână ca să vadă cum Îl vor forța oamenii aceia pe Domnul să devină împărat. Însă Domnul știa care era voia lui Dumnezeu și, de asemenea, îi cunoștea foarte bine pe ucenici; știa că nu vor să plece, așa că i-a silit să urce în corabie spunându-le: „Mergeți pe partea cealaltă și așteptați-Mă. Voi veni și Eu”, timp în care El a căutat să împrăști mulțimea. Visul ucenicilor s-a spulberat când ei au văzut mulțimea împrăștiindu-se. Nu puteau înțelege de ce a pierdut Domnul acel prilej minunat. Totuși, au trebuit să asculte de cuvântul Domnului, chiar dacă nu înțelegeau nimic. Pentru ei, acela era un loc atât de binecuvântat! Ar fi zidit un monument care să ateste faptul că Dumnezeu a lucrat – însă Domnul le-a spus: „Plecați”. Și atunci s-au dus în corabie.

Pe mare s-a stârnit un vânt puternic care le făcea călătoria foarte dificilă. A pleca însemna a se supune voii Domnului chiar fără a înțelege ceva. Singurul lucru știut de ei era că trebuiau să asculte. Se trudeau deci din greu, vâslind contra vântului. Gândiți-vă numai: vântul puternic îi trimitea, de fapt, înapoi de unde porniseră. Uitați-vă la ce era în jurul lor. Totul le era împotriva, parcă pentru a-i trimite înapoi de unde au pornit, însă, cumva, ei au rămas credincioși Domnului. Vâslind din răsuputeri împotriva vântului, s-au supus voii lui Cristos. Care a fost rezultatul? Au vâslit zece ore și au parcurs vreo cinci kilometri. Cred că de aici până la București sunt cam zece ore cu mașina. Gândiți-vă ce frustrant ar fi ca după zece ore să fii parcurs doar treizeci de kilometri! Te-ai trudit atât de mult, ai muncit atât de greu și totuși, progresul este atât de mic! Au vâslit zece ore și au străbătut doar cinci kilometri. Nu ar fi mai bine să renunți? Dacă renunți, vântul te va mâna înapoi de unde ai pornit. Vei putea spune: Nu eu am dorit să vin înapoi, ci vântul m-a adus. Însă ei au continuat să vâslească până la a patra strajă din noapte. (Împărțirea romană a nopții în străji era în felul următor: de la șase la nouă seara era prima strajă, de la nouă la douăsprezece noaptea era a doua strajă, de la douăsprezece la trei era a treia strajă, iar acum ei erau în cea de-a patra strajă.)

Noaptea aceea era o noapte cu lună plină. Unde era Domnul nostru? El le spusese: „Treceți de partea cealaltă, Eu voi veni mai târziu”. În evanghelia după Matei se spune că i-a trimis de partea cealaltă, înaintea Lui. E ceva foarte neobișnuit. Dacă ei erau cu corabia înaintea Domnului nostru, atunci cum putea El să ajungă pe partea cealaltă? În acel timp Domnul S-a dus pe munte să Se roage. Stătea în prezența Tatălui Său. Din nou Se afla la sânul Tatălui. De obicei, când slujim Domnului, ne rugăm mult; uneori chiar și postim – o lună, două, trei – înainte de a merge să vestim Evanghelia; mulți oameni sunt mântuiți, și noi spunem: „Mulțumim lui Dumnezeu că a răspuns rugăciunilor noastre”. Ne rugăm înainte de a porni în lucrare, ne rugăm pentru a avea parte binecuvântare, dar după ce am dobândit binecuvântarea, după ce am avut succes, ce facem în continuare? Problema este că rămânem la atât. Domnul

însă, după acea mare binecuvântare, S-a urcat pe munte ca să Se roage. Ce înseamnă asta? După glorioasa minune prin care au fost hrăniți cinci mii de oameni, ar trebui să sărbătorim, nu? Dar nu, Domnul a împrăștiat mulțimile și S-a dus pe munte să Se roage.

Indiferent de mărimea lucrării, Domnul nostru nu a dezvoltat niciodată o relație cu lucrarea însăși. Astăzi ispita lucrătorilor este aceea de a deveni tot mai legați de lucrarea lor. La început ei spun că este lucrarea Domnului. Treptat însă ei vorbesc de lucrarea lor, biserica lor, teritoriul lor, oamenii lor. Domnul nostru este un mare Slujitor al lui Dumnezeu. El a realizat o lucrare minunată, dar avea o singură relație: relația cu Tatăl Lui ceresc. Lucrarea nu L-a atins niciodată. El a trimis mulțimile la casele lor, adică a redus totul la zero, iar apoi Biblia ne spune că a rămas singur cu Tatăl Său. Aceasta este slujirea noastră. Vă aduceți aminte ce scrie în capitolul șaptesprezece din Luca. Acolo Domnul ne spune o pildă. Este vorba despre un slujitor care a muncit din greu pe ogor, dar când s-a întors de la câmp, s-a odihnit el oare pentru că a muncit atât de mult? Nu, ci a slujit în continuare stăpânului său, spunând despre sine că este un slujitor nevrednic. După o muncă roditoare pe câmp, el a rămas un slujitor smerit; a continuat să stea la dispoziția stăpânului, slujindu-i. Aceasta este adevărata slujire.

Înainte ca Domnul nostru să vină la ucenici umblând pe mare, El i-a trimis pe aceștia înainte, a împrăștiat mulțimile și S-a dus pe munte să fie singur cu Tatăl Său. El a fost trimis de Tatăl Său, iar acum El stătea așteptând înaintea Tatălui. Aceasta înseamnă un lucrător creștin normal. Noi nu știm cum să slujim Domnului nostru. Îl dezamăgim atât de mult, pentru că ne gândim că, atunci când slujim, trebuie neapărat să obținem ceva – așa cum a fost în cazul hrănirii celor cinci mii. Când avem cinci mii de oameni, când avem o megabiserică, înseamnă că am făcut ceea ce trebuia. Dar, fraților, inima noastră nu ar trebui să fie atinsă de succes. Preocuparea noastră trebuie să fie doar zâmbetul Tatălui, așa cum era în cazul Stăpânului nostru.

Ucenicii vâsleau în corabie, fiind foarte nedumeriți. Știau că voia Stăpânului lor era ca ei să treacă de partea cealaltă, să nu aștepte acolo, să nu zidească un monument acolo. Vedeti? Ei nu au înțeles de ce nu S-a folosit Domnul de acel prilej minunat, însă încercau din răpuzeri să asculte de voia Lui. Aceasta este slujirea. Noi ne gândim că slujirea înseamnă a sluji fraților și nu înțelegem că, potrivit Bibliei, cea mai înaltă slujire este aceea de a sluji voii lui Dumnezeu. Aceasta este o slujire ascunsă, mai profundă. Ucenicii nu au înțeles. Uitați-vă la rezultate: zece ore lungi, și doar cinci kilometri. Am fi tentați să fim descurajați, însă nu este cazul. Aceasta este o altă minune. Întrucât au fost credincioși, au avut parte de o minune: Domnul nostru a umblat pe valuri. La început s-au temut cu toții, dar atunci Domnul a spus: „Eu sunt”. Aceasta este singura minune săvârșită doar în fața ucenicilor Săi. Deși nu înțelegeau ce se întâmplă și erau foarte frustrați, vântul le stătea împotrivă și vâslirea

le era tot mai anevoioasă, totuși, pentru că nu doreau să se întoarcă de unde au pornit, ci voiau să asculte de cuvântul Domnului, ei au fost credincioși până la capăt.

Rețineți, Domnul era pe munte. În acea noapte cu lună plină Domnul a văzut totul. El le cunoștea inimile, știa cât de credincioși erau acești oameni. Acum Domnul a trebuit să meargă la ei. El li s-a descoperit spunându-le: „Eu sunt”. Ce înseamnă asta? După hrănirea celor cinci mii, oamenii au vrut să-L facă pe Domnul împărat, însă El i-a trimis la casele lor, pentru că nu Se încredea în ei. Oamenii aceia nu doreau decât pâine. Pentru ei, Mesia era doar un brutar. Domnul nostru dorea, într-adevăr, să fie Împărat, dar nu pentru acești oameni. (Poți avea o megabiserică în care Domnul să fie adevăratul Împărat, însă aceasta este altceva.)

Deci câțiva oameni trec printr-o încercare. Zece ore de încercare au dovedit că acei oameni erau credincioși. Lor le-a spus Domnul: „Eu sunt”. Știți că „Eu sunt” este un nume al lui Mesia? Mesia are mai multe nume, iar unul dintre ele este „Eu sunt”. Mesia înseamnă Cristos, înseamnă Împăratul care vine. Unde putem găsi acel nume? În Isaia 52, ultima parte a versetului 5: „cât este ziua de mare este batjocorit Numele Meu”. Versetul 6: „de aceea poporul Meu va cunoaște Numele Meu, de aceea va ști în ziua aceea că Eu vorbesc și zic: Eu sunt” (versiunea engleză). Deci „Eu sunt” este un alt nume pentru Mesia. Când a spus „Eu sunt”, Domnul li S-a descoperit ucenicilor ca fiind Mesia, Împăratul. El voia să fie Împăratul ucenicilor Săi. De aceea Domnul a trimis mulțimile și S-a dus pe munte, a așteptat până la cea de-a patra strajă și apoi li S-a descoperit ucenicilor. Lumea nu a știut nimic despre toate acestea. Domnul S-a descoperit doar alor Săi spunându-le: „Eu sunt”. Acum Domnul le-a arătat cea mai mare minune din Univers. Care este semnificația celor opt minuni? De ce Își mișcă Cristos degetul? Pentru ca noi să putem vedea cea mai mare minune din Univers. *Cristos este cea mai mare minune.* „Eu sunt”. Să ne închinăm Lui.

Acestea sunt minunile lui Cristos. Așa creștem noi. De la zero la zero, de la rugăciune la rugăciune, din școală în școală și de la slujire la slujire. Cât de minunate sunt aceste minuni! Ce simetrie perfectă! În ele putem vedea inima Domnului nostru. În felul acesta putem înțelege întreaga evangheligă după Ioan. Prin această cheie nu doar vedem cum arată creșterea creștină, ci găsim și secretul de a ajunge acolo. Pe scurt, calea spre creșterea creștină este prin minunile lui Cristos.

Să ne închinăm Lui și să ne rugăm: „*Doamne, Îți mulțumim pentru aceste cuvinte. Dacă Tu consideri că sunt bune, folosește-le. Lucrează Tu adânc în această țară pe care Tu ai ales-o. Tu ai pe cei ascunși ai Tăi în această țară. Chiar și astăzi ei sunt tot ascunși. Îți mulțumim pentru aceste minuni mărețe. Ne încredințăm în mâinile Tale. Doamne, Tu ești cu adevărat cea mai mare minune din Univers. Fie ca toți să ne închinăm Ție. În numele Domnului Isus Te rugăm. Amin*”.